

DOĞRU OLAN ŞEYİ YAPARKEN KORKMAMALISINIZ!

Derya Yulcu / Eğitim Sen Merkez Kadın Sekreteri

İnsan hakları savunucusu Roza PARKS, derisinin rengi farklı olduğu için ayrımcılığa uğradığında isyan etmiştir. Roza'nın bize mirası "doğru olan şeyi yaparken korkmamalısınız" diyen kararlı sesidir. Doğru olan şeyi yaparken korkmamalıyız. Bugünkü mücadelemiz, düşlerimizden vazgeçmememizin mücadelesidir. Biliyoruz ki, düşlerin kurulmadığı yerde, düşünce kuruyup gider.

Ülke olarak karanlık bir dönemden geçiyoruz. 12 Eylül faşizm döneminin uygulamalarını aşan OHAL, KHK hukuksuzluğunun eşitlik, barış, adalet, özgürlük ve insanca yaşam isteyen milyonları hedef aldığını görüyoruz.

Parlamentonun fiili olarak feshedildiği, barış akademisyenlerinin, gazetecilerin, öğrencilerin yargılandığı, kadın emeğine, bedenine, kimliğine yönelik tehdit ve şiddet içeren açıklamaların yaygınlaştırıldığı bir dönemde AFRİN üzerinden yükseltlen militarizm, barış içinde birlikte yaşama inancımızı azaltıyor. Toplumsal sorunların çözüm merkezi olması gereken siyasi alan; AKP iktidarı ile sorun üretmenin merkezi olmuş durumdadır. Kadınlar siyasi alanın dışında tutulmaya; ucuz işgücü olmak kadınlara kader olarak öğretilmeye çalışılmaktadır. Kadınların can simidi olarak

**BİZ İSTERSEK
HAYAT DEĞİŞİR!**

tanımlanan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun erkekleri mağdur ediyor, kadınlara fazla hak tanıyor denilerek hedefe konulmaktadır. OHAL sistemi ülkemizin siyasal, toplumsal yapısını yeniden şekillendirmek için bir lütuf olarak değerlendirilmekte ve her seferinde uzatılarak bir bütün olarak toplumsal muhalefet yok edilmeye çalışılmaktadır.

'İnsana karşı girilen en kötü şiddet eylemi, aklın küçük düşürülmesidir.' demiştir filozof Elsa MORANTE. AKP iktidarı süresince sığılın bir politika olarak topluma dayatıldığını söyleyebiliriz. Siyasi iktidar toplumsal yaşamı kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlerken, dinci gerici müfredatıyla eğitim hizmetini niteliksizleştirmektedir. Ders kitapları cinsiyetçi ifadeler barındırmakta, toplumsal cinsiyet rolleri yani ayrımcılık sürdürülmekte, kız çocukları özgür seçimler için teşvik edilmemektedir. Sürekli değişen ve İslami referanslarla düzenlenen müfredat, imam hatip dayatmaları, adaletsiz sınav sistemi ile eğitimdeki başarı her geçen gün azalmakta ve çocuklarımızın geleceği karartılmak istenmektedir. Hukuksuz ihraçlar, güvencesiz çalıştırma, angarya, mobbing ve liyakatsiz atamalarla eğitim emekçilerinin kazanılmış hakları hedef alınmaktadır. Uygulanması düşünülen performans sistemiyle

**BİZ İSTERSEK
DÜNYA DEĞİŞİR!**

Ancak tüm bu olağanüstü baskılara rağmen metal işçileri grev kararı aldı ve kazanım elde ettiler. Şeker fabrikalarının satılmasına itirazlar yükseliyor. Kadınlar mücadeleden geri durmuyor, korkmuyor, susmuyor.

başta kadın emekçiler olmak üzere tüm emekçiler esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına mahkûm edilmeye çalışılmaktadır. Ancak tüm bu olağanüstü baskılara rağmen metal işçileri grev kararı aldı ve kazanım elde ettiler. Şeker fabrikalarının satılmasına itirazlar yükseliyor. Kadınlar mücadeleden geri durmuyor, korkmuyor, susmuyor.

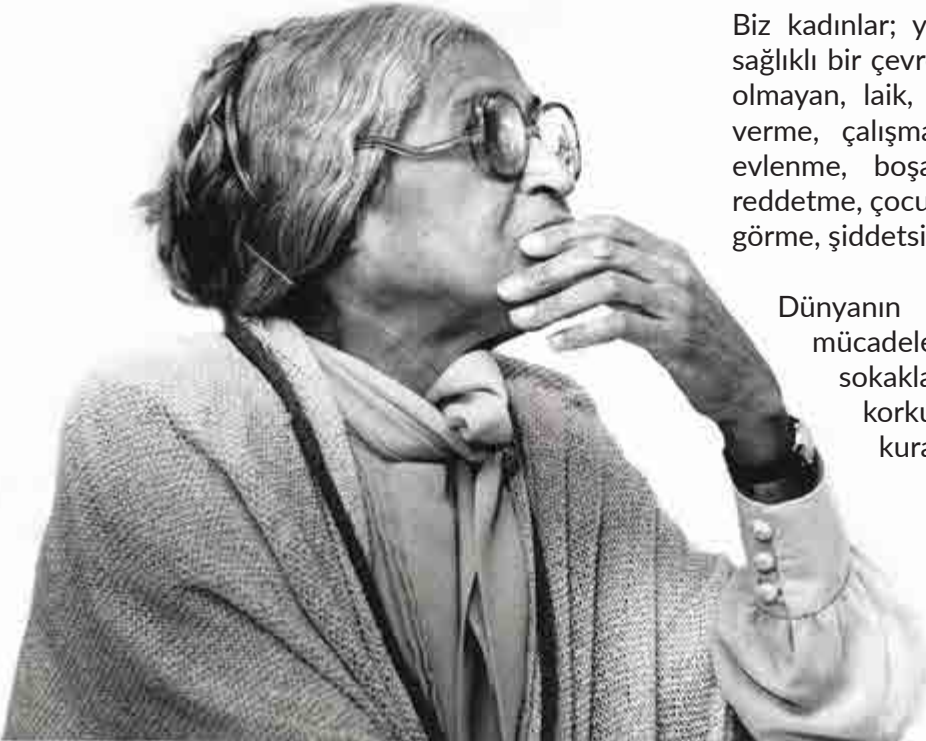
8 Mart'ta, ülkemizi boğan karanlığa rağmen rengârenk bir isyan döküldü sokaklara. Biz kadınlar hayatımız, haklarımız, geleceğimiz için birlikteydik. Eşit şartlar içinde yaşamak talebiyle, erkek egemen kapitalist sistemin şiddetine, sömürsüne ve savaştan beslenen düzenine karşı 8 Mart'ın ışığında yürüdük. Sokaklara çıkmamızı, demokratik haklarımızı kullanmamızı engellemek için bizi eve hapsedmeye çalışanlara cevabımız cesaretimizdir. Biliyoruz ki biz geri çekilirse erkek siyasi iktidar üzerimize gelmeye devam edecek. Buna karşı' kadınlar birlikte güçlü' diyoruz ve örgütlü mücadelemizi büyütüyoruz.

8 Mart farklı varoluşlara, farklı perspektiflere sahip kadınları patriyarkaya karşı ortak mücadelede buluşturan önemli bir tarihtir. 161 yıl önce New York'ta eşit işe eşit ücret talebiyle grevdeyken yanan kız kardeşlerimizin, mücadele mirasına sahip çıkıyoruz. Ekonomik sömürünün can yaktığı, kadına ve çocuğa yönelik şiddetin korkunç boyutlara vardığı günümüzde bize düşen görev faşizme karşı örgütlenmek ve direnişi büyütme.

Biz kadınlar; yaşam hakkımız başta olmak üzere, sağlıklı bir çevrede yaşama, anadilinde, cins ayrımcı olmayan, laik, kamusal nitelikli eğitim görme, oy verme, çalışma, çalışmama, eşit işe eşit ücret, evlenme, boşanma, cinselliği yaşama, cinselliği reddetme, çocuk doğurma, çocuk doğurmama, saygı görme, şiddetsiz yaşama hakkımızın peşindeyiz.

Dünyanın dört bir yanında aynı heyecanla mücadele eden kız kardeşlerimizle, sokaklarında yoksulluğun, karanlığın, korkunun, şiddetin olmadığı bir dünya kuracağız.

**EMEK, EŞİTLİK,
BARIŞ HAKKIMIZIN
PEŞİNDEYİZ!**

ÖZGÜR EĞİTİM, ÖZGÜR GELİŞİM

Songül Keşkek / Eğitim Sen Ankara 3 No'lu Şube
Kadın Sekreteri

Erken çocukluk, eğitimi çocuğun doğumundan ilkokula kadar geçirdiği yılları kapsar ve bireyin yetişkinlikte nasıl olacağını büyük ölçüde belirler. Bu bağlamda erken çocukluk eğitiminin toplumsal eğitsel ve gelişimsel amaçları gerçekleştirilirken erken çocukluk eğitim kurumlarında iyi hazırlanmış eğitim programları aracılığıyla verilmesi çocukların sağlıklı kişilik geliştirilmeleri ve topluma uyum sağlamaları açısından çok önemlidir.

Erken çocukluk gelişimi ve eğitimine yapılan yatırımlar yoksulluk, sosyal eşitsizlik ve cinsiyete dayalı ayrımlar yüzünden dezavantajlı sayılan çocuklara iyi bir başlangıç vererek bu eşitsizliğin giderilmesine yardımcı olmayı hedefler. Ancak bu iddia gün geçtikçe kaybolmaktadır. Zorunlu eğitim kapsamı dışındaki çocuklar, ailelerin olanaksızlıkları ve olumsuz çevre koşulları nedeniyle eğitim kurumu adı altında farklı organizasyon, yapı, vakıf ve benzeri tarafından açılan kamunun denetimi dışında, üstünde herhangi bir tabelanın bile olmadığı, mahalle aralarında açılan, sıbyan mektepleri olarak olumsuz örnekleri basına da yansıyan yerlerde eğitim görmektedir.

Ne yazık ki eğitim programları, eğitim ortamları kamunun denetimi dışında kalan bu kurumlarda yapılan etkinliklerde daha çok dini eğitim verilmekte, Kur'an ve tefsiri öğretilmekte, henüz soyut düşünme becerisi gelişmemiş çocuklara yaşlarının üstünde bilgiler verilerek çocukların sağlıkları bozulmaktadır. Öyle ki bu kurumlarda kız ve erkek çocukların ayrı sınıflarda ders işledikleri, küçük çocukların

başlarının kapatıldığı bilinmektedir. İnternette araştırıldığında benzer okulların reklamlarına rastlanmaktadır (4-5 yaşındaki kız çocuklarının başörtülü görüntülerine ulaşılabilir). Yine kimi erken çocukluk eğitim kurumlarında yapılan etkinliklerde kız çocuklarının toplumsal cinsiyet rollerini olumsuz örnekler üzerinde pekiştiren uygulamalar görülüyor. Hazırlanan mizansenlerde, kız çocukları erkek çocuklarının ayaklarını yıkıyor, 3-4 yaş çocuklarının başları kapatılarak sunuluyor ve bu durum çok doğalmış gibi çocukları koruması gereken eğitim kurumları tarafından savunuluyor.

Cinsel gelişim bireyin gelişiminin önemli bir yönüdür. Çocuklukta cinsel rollerin öğrenilmesi 3 yaşında başlar. Bu rollerin öğrenilmesinde, biyolojik faktörler, sosyal ve kültürel faktörler ve tabii ki özdeşimin de etkisi vardır. Çocuklar eğitim sürecinde kendi doğallığında kurdukları dramatik oyunlarda bu gelişimlerini sağlıklı sürdürme ve geliştirme becerilerini yetişkinlerin, eğitimcilerin gözetiminde gerçekleştirirler.

Yine kimi kurumlarda kına gecesi benzeri etkinliklerde çocuk gelinler ve damatlar üzerinden erken yaşta evlilik çocukların zihinlerinde meşru hale getiriliyor. Çocukların arkadaşlarıyla kız erkek beraber, özgürce, kendilerini ve başka insanların özelliklerini tanıması, sosyalleşmesi ve becerilerini geliştirebileceği eğitim ortamlarında eğitim görmeleri gerekir. Devletin kontrolü ve güvencesinde, kamunun denetimine açık, çocuk haklarına duyarlı, çocuk dostu eğitim ortamları hazırlanmalı ve bu olanaklar bütün çocuklara sunulmalıdır.

Eşitlikçi toplumsal cinsiyet rollerini benimsemiş, özgürlükçü, çocuk haklarına, hayvan haklarına ve çevre haklarına saygılı bireyler yetiştirmek günümüz eğitim sisteminin amaçları olmalıdır.

KADIN MÜCADELESİNDE LAİKLİK

Sibel Yılmaz Yurdakul / Eğitim Sen Kocaeli Şube
Kadın Sekreteri

Dünyada ve Türkiye’de kadın olmak, gerici ve baskıcı tüm iktidarların birincil hedefi olmakla eşdeğer. Çünkü faşizm ve gericilik aynı zamanda kadın düşmanıdır ve iktidarını kadın bedeni üzerinden kurup dayatır. Her meşruiyet sorunu yaşadığında ise ucu mutlaka kadın özgürlüğüne değen yeni bir argümanla karşımıza çıkarak yitirdiği toplumsal meşruiyetini din üzerinden yeniden kazanmaya çalışır. Hitler’den tutun Mussolini’ye, Franco’ya, Trujillo’ya kadar tüm diktatörler kadınları çalışma yaşamından sürüp evlere hapsedmeye çalışmış, kadınları birer kuluçka makinesi gibi görmüşlerdir. Bu bağlamda 15 yıldır ülkeyi yöneten ve her fırsatta en yüksek düzeyden kadın erkek eşitliğine inanmadığını söyleyen siyasi iktidarın kendi hegemonyasını dayatırken kadının özgürlüğü ve bedeni üzerindeki projeleri bir tesadüf değildir. “Kadının

yeri evidir; işsizliğin sebebi kadınlardır; bir kreş on huzurevi açar; kadınlar en az üç yetmez 5 çocuk doğurmalı; kadın tecavüze uğrasa bile doğurmalı; kadınların kahkaha atması iffetsizliktir.” ve daha pek çok cümle bu projelerin zeminini oluşturdu. Ardından OHAL’i tüm ülkede yapmak istedikleri her şey için olduğu gibi kadınlara yönelik gerici tüm yasa ve uygulamalarda da bir sopa gibi kullandılar. Bütçeden tutun Müftülük Yasası’na, Nüfus Kanunu’na kadar kamusal ve özel alanı şekillendiren tüm yasal zeminler de İslami faşizm tarafından kadınları yok sayarak var olan hak ve özgürlükleri budadı.

Ancak tarih bize kadın mücadelesinin en kritik zamanlarda, toplumun gitmekte olduğu yönü belirleyebildiğini gösteriyor. Bu bağlamda şu sonuç alıcı protesto eylemlerini anımsayabiliriz: 1789, Paris, Saray’a büyük yürüyüş; Mart

1913, Washington, oy hakkı için; 1920, Nijerya, sömürge yönetiminin pazarcı kadınları hedef alan vergilerine karşı; Ağustos, 1956, Güney Afrika, ırkçı kısıtlamalara karşı; Ekim 1975, İzlanda, eşit işe eşit ücret için; Ekim 2016, Polonya, kürtaj hakkı için; Ekim 2016, Arjantin, kadına yönelik şiddete karşı eylemler, 2016-2017 ABD, Avrupa, Avustralya'da, 75 ülkede Trump'ın kimliğinde erkek egemenliğine karşı gerçekleşen protesto hareketleriyle, meydanları, sokakları ve sosyal medyanın tüm olanaklarını kullanarak, 2017 8 Mart'ını uluslararası kadın greviyle taçlandırma...

Türkiye'de ise kadınlar, 1870'lerden başlayarak, söz söyleme hakkı, eğitim hakkı, çalışma hakkı ve aile içinde saygın bir yer edinme hakkı, poligaminin ilgası, tek taraflı bir erkek hakkı olan boşanmanın kısıtlanması için mücadele başlattılar. Kadınlar kendi adlarıyla risale ve romanlar yazdılar, gazetelere okur mektupları gönderdiler, kendi dergilerini çıkardılar, erkeklerle polemiklere giriştiler, dernekler kurdular. Bütün bunlar, İslam dünyasında bir ilkti ve aynı zamanda laiklik ve aydınlanma mücadelesinin de bir sonucuydu. Günümüze geldiğimizde şöyle bir düşündüğümüzde akla ilk gelenler 2012 kürtaj yasasına karşı yürüyüş, 2013 Gezi eylemlerine kadınların damga vuruşu, Kasım 2016 tecavüzcüsüyle evlendirme yasasına karşı yapılan eylemler, OHAL'e rağmen 8 Mart'ta yasakları ve polis şiddetini hiçe sayarak sokaklara çıkması, 2017 Nisan referandumunda "Hayır"ı en kitlesel ve renkli biçimde sokağa kadınların taşıması, Diyanet fetvalarına karşı kadınların Türkiye'nin her yerinde sokağa çıkıp "Diyanet kapatılsın, yerine çocuk parkı yapılsın." demesi, müftülük yasasına karşı tüm ülkede sokaktan sosyal medyaya kadar tüm alanları kullanarak itirazların örgütlenmesi. Bütün bu mücadele pratikleri aynı zamanda kadınların gericiliğe karşı laiklik mücadelesini yükselterek "Bizleri yok sayamazsınız, haklarımızdan ve özgürlüklerimizden vazgeçmeyiz, tek adam rejimine teslim olmayacağız" deme biçimleridir.

2017 Haziran'ında ise hiç de beklenmedik bir şekilde İranlı kadınlar, mollalar rejiminin 1979'dan beri dayattığı mecburi örtünme yasasına karşı Beyaz Çarşamba eylemlerini başlattılar. Bir

telefon kutusunun üstüne çıkarak elindeki beyaz başörtüsünü sallayan Vida Mohaved adlı genç bir kadın, isyan dalgasının simgesi oldu. Vida Mohaved, 27 Aralık'ta İran polisi tarafından kaçırılarak tutuklandı. Vida, tepkiler üzerine serbest bırakılırken başka pek çok kadın başörtülerini çıkarıp sallayarak Vida'ya destek oldu. İranlı kadınların gericiliğe karşı ilk başkaldırısı bu değildi. 1852'de aynı suçu işlediği için henüz 38 yaşında idam edilen Tahirih'in kendi başörtüsüyle boğulurken söylediği şu sözler kadın mücadelesinin gücünü de özetler nitelikte; "Beni istediğiniz zaman öldürebilirsiniz ama kadınların kurtuluşunu engelleyemeyeceksiniz". Bu söz seneler sonra Tahran sokaklarında yeniden yankı bulduysa, IŞİD'in işgalinden kurtulan bölgelerde kadınlar önce çarşafı çıkarıyorsa, bizler en çok susturulmak istediğimiz bu dönemde gülümsemeyi de elden bırakmadan "BU HALİN çekilmiyordu OHAL'in hiç çekilmiyor" diyerek sokaklara çıkabiliyorsak bunun sebebi kadınların tarihin her döneminde eşitlik, özgürlük ve laiklik için herkesten çok mücadele etmiş olması ve bedel ödemiş olmasıdır.

Rosa Lüksemburg, "Önce hareket var" diyordu. Gücünü yadsınamayacak biçimde ortaya koyabilen bir hareketlilik yaratmadan, hegemonyanın etki alanındakilere sözle nüfuz etmek mümkün olacak gibi görünmüyor. Bugün, bu konjonktürde, 8 Mart günü enerjisini sokaklarda, meydanlarda, sosyal medyada sergileyebilen bir kadın mücadelesi bu hareketliliği başlatabilir, hatta Türkiye'de ve Ortadoğu'da siyasal İslam baskısı altındaki tüm kadınlar üzerinde özgürleştirici bir etki dahi yapabilir. Aristofanes'in Lizistrata'sından bu yana biliyoruz ki, kadın "Hayır" derse, fallus kırılır, yaşam durur. Bu yüzden üzerimize çöken tüm bu karanlığa karşı başta KESK'li kadınlar olmak üzere tüm kadınlar karanlığa karşı güneş olup özgürlük ve eşitliği inşa edeceğiz, laikliği kazanacağız. Çünkü laiklik mücadelesi ve aydınlanma her dönemde kadının emeğine, bedenine ve yazgısına sahip çıkma ve yön verme mücadelesiyle eş zamanlıdır. Çünkü laiklik kadının var olma meselesidir, kadınlar laiklik mücadelesinin en keskin barikatı, en güçlü savunma hattıdır.

EN ÇOK SUSMAK YOK EDER BİZİ

Eylem Tunalı /Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube
Kadın Sekreteri

Adalet Bakanlığı verilerine göre, Türkiye'de çocuk istismarıyla ilgili dava sayısı, son 10 yılda yaklaşık 3 kat arttı.

- Adli sicil kayıtlarına göre son 5 yılda çocuk istismarı dava sayısında yüzde 50 oranında artış var.
- Çocuğun cinsel istismarında Türkiye dünya listesinde üçüncü sırada. Her 6 erkek çocuktan 1'i cinsel istismara uğruyor. İstismara uğrayanların yüzde 70'i 18 yaş altı. 11 yaşından küçüklerin oranı, yüzde 70.
- TÜİK verilerine göre, 2015 yılında Türkiye'de işlenen suçların yüzde 46'sı çocuklara karşı işlenirken, çocuğa şiddet ve cinsel istismar öne çıkıyor. Cinsel suça maruz kalan çocuk verilerine göre, 2015 yılında İstanbul bin 324 ile birinci, İzmir 736 ile ikinci, Adana ise 528 ile üçüncü sırada.
- İzmir'de 2015 yılında çocuğa şiddet ve cinsel istismar başvurusu 715 iken, 2016 Nisan ile 2017 Nisan aylarında başvuru sayısı 3 bin 100'e çıktı

İstismar davaları son 10 yılda 3'e katlandı

Adalet Bakanlığı istatistiklerine göre
çocukların cinsel istismarı suç ve karar sayıları, TÜRKİYE (2005-2015)

Yıllar	Açılan dava/ suç sayısı	Mahkûmiyet	Beraat	Diğer kararlar
2005	5.730	4.126	2.054	2.174
2006	2.414	1.607	1.151	1.020
2007	3.129	2.043	1.191	1.185
2008	4.061	2.250	1.216	1.728
2009	12.635	3.726	1.963	3.848
2010	16.135	4.651	2.414	4.792
2011	16.828	6.200	3.288	5.584
2012	17.589	10.891	3.826	5.946
2013	17.948	13.925	4.466	6.260
2014	18.104	13.968	4.614	6.243
2015	16.957	13.968	4.751	6.264

Bunlar bildiklerimiz ya bilmediklerimiz...

kadın bülteni

Her geçen gün artan karanlık ve vahşet! Onlar yalnızca sayı değil, onlar bizim için hayat, umut, gelecek.

Biz her gün şiddet gören, öldürülen kadınların acısına katlanamazken şimdi de kirli zihniyet çocuklarımıza el uzatıyor, hayallerini, geleceklerini çalıyor. Yaşına, cinsiyetine bakmadan tüm çirkinliğiyle karartıyor geleceğimizi, yarınlarımızı.

Okullarda, yurtlarda, sokakta, iş yerlerinde, evlerinde her yerde çocuklar istismara uğruyor.

Nasıl bu kadar arttı der miyiz, demeyiz çünkü biliyoruz!

Biz biliyoruz kim olduğunuzu, neden korktuğunuzu ve biliyoruz ki;

En çok susmak yok eder bizi onun için

'SUSMUYORUZ,KORKMUYORUZ,İTAAT ETMİYORUZ!'

**GELECEĞİMİZ OLAN ÇOCUKLARIMIZIN
HAYALLERİ GERÇEK OLANA KADAR
MÜCADELEYE DEVAM...**

'6 yaşındaki çocuklar evlenebilir' diyen vakıf başkanı,

'Annenin diz kapağı tahrik eder',

'Erkekler 12, kızlar 9 yaşında evlenebilir'

'Babanın öz kızına şehvet duyması haram değil' diyen Diyanet,

'Çocukların rızası vardı' diyen din görevlisi,

'Cinsel istismar suçundan, mağdurla failin evlenmesi durumunda ceza açıklanmasının geri bırakılmasına, hüküm verilmiş cezanın infazının ertelenmesine karar verilir' önergesini Meclise sunanlar,

Bu zihniyeti dini vakıflarla yapılan protokoller aracılığıyla okullara sokanlar,

4+4+4 eğitim sistemiyle okula gidemeyen binlerce çocuk gelin ve çocuk işçi yaratanlar,

Kendi çocukken çocuk doğurmak zorunda bırakılan çocuklar ve bunun takibini, denetimini yapmayanlar,

Devlet yurtlarını kapatıp yoksul insanları cemaat yurtlarına mecbur bırakanlar,

Suçlu ispat edildiği halde 'İYİ HAL' gerekçesiyle suçluları serbest bırakanlar,

İnsanları yoklukla, yoksullukla, dinle susturanlar...

**ÇOCUĞUN
ÇIKARAMADIĞI
SES OL!**

OHAL/KHK DÜZENİNDE KADIN OLMAK

Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şube Üyeleri

Müslüme (İhraç edilen eğitim emekçisi)

Öncelikle Orta Anadolu'da tamamen erkek egemen bir ailede yetişen bir kız çocuğu olarak babamla çok mücadele etmek zorunda kaldık 4 kız kardeş olarak. Ablam ailede üniversiteyi kazanan ilk kişiydi hem de başka bir şehirde. Babam tabii ki gitmesine izin vermedi. Ancak annemin ve ablamın çok mücadelesi sonucu ablam bir şekilde, geç de olsa (okul açıldıktan 1 ay

sonra kadar) okula gitmeyi başardı. Ben üniversite sınavına gireceğimde ise önüme konan tek şarttı şehir dışı yazmamak. Bu yüzden ailemin yanında okudum. Küçük kız kardeşim ise yine şehir dışında tıp fakültesini kazandığı halde babamın tepkisinden çekindiğimiz için bu sevinçli haberi söylememiş ve mutluluk yerine endişe duymuştuk. Üniversiteyi bitirince artık baskılar azalmış ve daha rahat hareket edebilir olmuştuk. Bu yüzden iş bulma kısmında bir kısıtlama ile karşılaşmadık.

OHAL sayesinde uzun zamandır istediği fırsatı bir anda kucağında bulan hükümet sadece darbe teşebbüsünde bulunanları değil kendine muhalif herkesi tam bir kıyımdan geçirmeye başladı. Bu kıyımdan biz de nasibimizi aldık. Hiçbir suçlamada bulunulmadan, açığa alınmadan, kendimizi savunma fırsatı bile tanınmadan pek çok eğitimci gibi ben de ihraç edildim. Önceleri Aktif Sen'den arkadaşlar ihraç edildiğinde

okulda bu işin renginin farklı olduğunu, mutlaka beraber durmamız gerektiğini söylemiştim, bir gün bizim de başımıza geleceğini bilmeden.

İnsanız sonuçta, elbette ihraç ve uğradığımız haksızlık insanı çok sarsıyor ancak üzerinden bir süre geçtikten sonra hayatımın devletin egemenliği altında nasıl da bir mengineye olduğunu fark ettim şaşırarak. Özgürleştirm ve daha güçlü daha mücadeleci daha ayakta yolumu çizmeye çalışıyorum artık. Bence bizim gibi "topun ucunda" tüm arkadaşlarımızla birlik olup hayatın hep devam edebileceği yaşamsal alanlar açmalıyız kendimize.

Eşim ve ben ihraç edildimizi bir arkadaşımızın telefonu ile öğrendik. Hiç beklemiyordum. Şok oldum ve çok ağlayıp üzüldüm, çünkü bir türlü anlayamıyorum neden meslekten atıldığımı. İlk kaygım ise çocuklarımı nasıl geçindireceğimdi.

Ailem, dostlarım ve hatta bana uzak arkadaşlarımın hepsi birden müthiş bir dayanışma örneği sergilediler ve hâlâ da sergiliyorlar. Onların yaptıklarını ödeyemem asla.

Bana ne iş yaptığımı soranlara bazen hala öğretmenim diyorum, bazen çalışmıyorum diyorum, bazen de susuyorum. Bu işin bana en zor gelen kısmı bu zaten. Şimdi eşimle bir dükkan açtık işletiyoruz.

Şunu biliyorum artık, hayat bir şekilde yoluna girip gidiyor, önemli olan bu süreçte yolumuzdan ve ilkelerimizden vazgeçmemek.

Selime (İhraç edilen eğitim emekçisi)

Görevimden hiçbir neden sunulmadan atılmam herkes gibi benim de çok zoruma gitti. Çünkü bu mesleği kolay edinmemiştim. 1985 Diyarbakır Lice doğumluyum. Okul hayatına Lice'nin bir köyünde başlamıştım. İkinci sınıfı bitirdiğim yaz döneminde korkunç bir olay yaşamıştık. Köyümüze askerler gece yarısı operasyon yapmış, köylülerden bazıları tutuklanmış, evler yakılmıştı. Biz de ertesi gün dedemlerin köyüne gitmek zorunda kalmıştık. Yaz tatili geçip okullar açıldığında ben okulun bulunmadığı dedemlerin köyünde kaldım çünkü kızdım ben okuyamazdım, erkek olsaydım abim gibi Diyarbakır merkeze gidip amcamın evinde kalarak okuluma devam edebilirdim. İlk cinsiyet ayrımını o zaman öğrenmiş oldum.

Kadın olarak ikinci bir sınava daha girmiştim. Kendim istediğim için örtünmeye karar

vermiştim. Ve dini anlamda hissettiğim bilgi eksikliğini gidermek için İmam Hatip Lisesi'ne gitmek istemişim. Çünkü orada hem eksik dini bilgilerimi tamamlayacak hem de başörtülü kalabilecektim. O zaman uygulanan maalesef çok zorlayıcı bir yasak vardı; başörtüsü yasağı. Yani o zaman ki zorlayıcılıkla şimdi şortlu kadınlara saldıran, açık olan insanların daha doğrusu rahat giyinen insanların dışlandığı farklılığına tahammül edemeyen zorbalık aynıydı. Sadece şekil değiştirildi.

Gel gelelim ihraç edilmem ve sonraki süreç. Tahmin edileceği gibi ilk duyduğumda şok oldum ama zamanla atlattım bu şoku. Başlarda kısa sürede tekrar göreve dönerim diye umudum vardı ama yine zamanla o umudumu da yitirdim. Bu süreçte ailem, arkadaşlarım, akrabalarımın çok destek aldım, tabii ki bir telefon edip geçmiş olsun demeye bile tenezzül etemeyen, beni hayal kırıklığına uğratanlar da oldu. Bu süreçte ailem gibi bana maddi manevi her türlü büyük desteği sağlayan Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şubedeki arkadaşlarım oldu. İlk günden şimdiye kadar yaklaşık altı aydır sürekli yanımdalar.

Görevden atılmamdan sonra sürekli evde vakit geçiriyorum. Hayatımı nasıl kazanabilirim diye sürekli düşünüyorum ama şimdilik yapabileceğim bir iş bulamadım. Bir yandan da kadın olmam da mani oluyor bu duruma, erkek olsaydım belki simit satar ya da bir pazar köşesinde çorap satar geçinirdim bir şekilde. Sürekli evde bulunmamdan dolayı psikolojik olarak da güçsüzleşiyorum, kendimi işe yaramaz hissediyorum.

İhracın maalesef duygu dünyamıza da yan etkileri oldu. Bana gelince ben üç ay boyunca biri ile görüştüm ama durumumun netleşmemesi, göreve dönmemden dolayı o da uzaklaştı terk etti beni. Kendisi devlet memuruydu ve evlendikten sonra başının yanmasını istemediğini söyledi.

Kısaca söylemek gerekirse sözde bir darbeden sonra hükümet, FETÖ adı altında kendisi gibi düşünmeyen muhalifleri bir şekilde devre dışı bıraktı, daha da bırakmaya çalışıyor. Biz görevimize döner miyiz, elbette döneceğiz. İyi bir düzen sonsuza kadar devam etmediği gibi hiçbir kötü düzen de sonsuza kadar devam etmez.

BU SUÇA ORTAK OLMAYACAĞIZ!

Aslı E. Şeran/ Barış Akademisyeni

“Bu Suça Ortak Olmayacağız” bildirisini imzalaması sebebiyle Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’nde 33. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılandığı davadaki beyanı...

Bugün mahkemenizde bulunmamın nedeni bildiğiniz gibi 11 Ocak 2016’da kamuoyuna sunulan “Bu Suça Ortak Olmayacağız!” başlıklı metne binlerce akademisyen ile birlikte imza atmış oluşumun hayali ve asılsız bağlantılarla “suç”a konu edilmiş olmasıdır. Hem ulusal hem uluslararası mevzuat ve içtihatlar bakımından bir hak olarak tanımlanan ifade özgürlüğünün toplu bir biçimde kullanıldığı, şiddet içermeyen, şiddet çağrısı yapmayan tam tersine barış çağrısı ve talebi içeren bu metinden nasıl “suç” yaratıldığını hayretle karşılıyorum. Hayatımda ilk kez mahkemeye sanık sıfatıyla çıkıyorum, ne ironiktir ki suç olmayan bir fiil nedeniyle. Bu nedenle de kendimi sanık olarak göremiyorum. Bugün buraya ahlaki, vicdani ve ilkesel bulduğum tutumumun nedenlerini sizinle paylaşmaya geldim.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana pek çok toplumsal travmanın sancısını çekmekte, nesiller pek çok acı deneyimin üzerine hayatlar inşa etmeye çalışmaktadır. Hak ve özgürlüklerinin farkında bir insan, her gün erkek şiddetinin türlü biçimleriyle burun buruna yaşayan bir kadın ve genç bir akademisyen olarak hayatın değerini özümsemişim günden beri barış içinde şiddetsiz bir yaşam alanı var olmadan kamusal ve özel hayatın bütünsel ve sağlıklı bir şekilde kurulamayacağını gördüm, yaşadım, hissettim. Hukuk alanında öğrenim görmeyi tercih etmemin nedeni eşitsizliğin, sömürünün, ezilmenin, şiddetin, baskının en azından bir kısmının adalet yoluyla yapıcı ve sağaltıcı bir şekilde yaşamlarımızdan tasfiye edilebileceğine dönük inancımdı. Bu

inancımın yerini yıllar içinde şu bilgi aldı: Adalet sağlanabilen bir şey değil, adaletsizlik önlenemeyen bir şeydir.

Bir senesini Utrecht Üniversitesi’nde geçirdiğim, bütünü Ankara Üniversitesi’nde tamamladığım hukuk eğitimi ve Ankara Barosu’ndaki avukatlık stajının hemen ardından 2010 yılında araştırma görevlisi olarak İstanbul’da mesleğe başladım. Akademik ve gönüllü çalışmalarım ağırlıklı olarak kadına yönelik erkek şiddetinin görünür olabilmesi ve ortadan kaldırılması üzerinedir. Bununla birlikte çalışmalarım ve anlattığım derslerde, demokrasinin şiddetsiz bir ortamda mümkün olabileceğini, toplumsal sorunların eşit koşullarda yaratılan bir diyalog ortamında çözülebileceğini vurguladım. Savaşın yokluğunu ifade eden barış tanımıyla beraber, toplumsal hayatın bütününde şiddetin ortadan kalkarak güvenli bir yaşamın dayanışma ilişkileriyle sömürsüz bir şekilde inşa edilmesi anlamıyla barışı savunmak benim için hayati, ahlaki, vicdani ve ilkesel bir meseledir.

Meslek hayatımın bir senesini 2011-2012 akademik yılında Dicle Üniversitesi’ndeki görevim nedeniyle Diyarbakır’da geçirdim. Bugün artık büyük bir kısmı yanmış yıkılmış olan Suriçi’nde gezdim, hayaller kurdum, arkadaşlarımla sohbetler ettim. 2009 yılında başlayan çözüm sürecindeki özgürlükçü dalgada demokrasi, eşitlik ve özgürlüğün temel değerlerimiz olacağına, yasakçı ve sansürcü politikaların son bulduğuna pek çoğumuzun inandığı zamanları güzellekle anıyorum. Dicle Üniversitesi tarafından Galatasaray Üniversitesi’nde yüksek lisans ve doktora öğrenimimi tamamlamak üzere görevlendirilerek 2012 yılında İstanbul’a döndüm. Öğrenimin bitmesinin ardından Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı’nın özellikleri

gereği döneceğimi taahhüt ettiğim Diyarbakır şehrine bugün bir akademisyen olarak artık dönemeyeceğim. Hakkımda herhangi bir idari soruşturma yapılmamış ve memuriyetimi etkileyecek herhangi bir ceza verilmemiş olmasına rağmen, adım 24 Aralık 2017 tarihli ve 695 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin ekli birinci listesinde yer aldığından görevimden ihraç edildim. Bir Pazar sabahı uyandım, bir anda işsiz, pasaportsuz kaldım ve sakıncalı ilan edildim.

“Bu Suça Ortak Olmayacağız!” metnini Türkiye’de barışın ve demokrasinin sağlanabilmesinde bir kadın, bir hukukçu, bir akademisyen ve bu ülkenin bir vatandaşı olarak tarihe, geleceğe, insana, doğaya, yaşama, dünyaya duyduğum sorumluluk nedeniyle önemsedim.

Söz konusu metne imza attığımız tarihte ülkemizde bombaların patladığı, şiddet ve kaygının her birimizin hayatlarını sekteye uğrattığı ağır bir süreç yaşanmaktaydı. Ülkenin her yanına çaresizlik hâkim olmuş, çatışmalar gittikçe tırmanmış ve bizi bir arada tutan bağlar oldukça tahrip olmuştu. “Bu Suça Ortak Olmayacağız!” metni ile karşılaştığımda tek bir an tereddüt etmediğim gibi aklımda tek bir düşünce vardı: Bu şiddet bitsin artık! Yıllardır Galatasaray Üniversitesi’ndeki genel kamu hukuku dersinin pratik çalışmasında Sofokles’in Antigone metnini öğrencilerle çalışırız. Bu metinde devlet gücünün aşırı kullanımının nasıl da herkesin felaketine dönüşeceği bin yıllar öncesinden anlatılmıştır. Bizim metnimizin tek bir muhatabı vardı. O da vatandaşı olduğumuz devlettir. Basından ve sosyal medyadan tanık olarak öğrendiğimiz, sokağa çıkma yasakları nedeniyle annesinin ölüsünü günlerce sokaktan alamayanları, çocuğunun cesedini buzdolabında saklamak zorunda

kalan anneyi, çatışma ortamından kaçmak için yaşadıkları yerleri bir gecede terk etmek zorunda kalan neredeyse yarım milyon insanı ve çeşitli ulusal ve uluslararası kuruluşların sayfalar dolusu raporlarında geçen sivil halka yönelik hak ihlallerini kim, nasıl unutabilir? Bunlar hepimizin acıları.

Özetle, hakkımda terör örgütü propagandası yapmak suçuyla açılmış olan davaya ait iddianameyi okudum. Herhangi bir yasadışı örgüt ile uzaktan veya yakından hiçbir bağlantım yoktur. Atılı suçu kabul etmediğimi, iddianame isimli metinde kurulmuş olan bağlantıların mesnetsiz ve hayali olduğunu, kopyala-yapıştır usulüyle hazırlanmış olan metnin adil yargılanma hakkını ihlal eden pek çok unsur taşıdığını dikkatinize sunuyorum. Kamuoyunda barış bildirisi olarak geçen metne barış talebimi dile getirmek için kendi özgür irademle Anayasa’da açıkça bir hak ve özgürlük olarak tanımlanmış ifade özgürlüğünden yararlanarak imza attım. Tekrar etmek gerekirse, bildiri içeriği hiç kimseyi ya da hiçbir kurumu şiddete yönlendirmediği ve herhangi bir şiddet biçimini övmediği gibi, siyasal çatışmanın şiddetsiz çözümüne bir çağrı niteliğindedir. Bu metne imza atmakla az önce de belirtmiş olduğum gibi tarihe, insanlığa ve Türkiye Cumhuriyeti’ne karşı sorumluluk sahibi bir vatandaş olarak davrandığımı düşünüyorum.

Barış bildirisinde dikkat çekilen, iddianamedeyse suç fiili olarak gösterilmeye çalışılan sivil halka yönelik hak ihlallerine dönük tespitler pek çok bağımsız örgütün raporunda kayda geçmiş ve maddi bir gerçek olarak kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Avukatlarım da bu konuda ayrıntılı beyanda bulunacaklardır. Açıkladığım nedenlerle hakkımda derhal beraat kararı verilmesini talep ediyorum.

ÇOCUKLARIN GENÇLERİN DÜNYASINDAN RESİMLERLE ŞİDDETİN ANLATIMI

Derya Şimşek Aksakal / Eğitim Sen Bursa Şube Kadın Sekreteri

Şiddet her toplumda ve her dönemde var olmuş ve var olacak sosyal bir olgudur. Kadına yönelik şiddet, cinsiyete dayanan, kadını inciten, ona zarar veren, fiziksel, cinsel, ruhsal hasarlarla sonuçlanma olasılığı bulunan, toplum içerisinde ya da özel yaşamında ona baskı uygulanması ve özgürlüklerinin keyfi olarak kısıtlanmasına neden olan her türlü davranıştır ve her geçen gün artarak devam etmektedir. Korkutucu boyutlara ulaşan erkek şiddeti her yıl dünyada binlerce kadının ölümüne neden oluyor. Kadın cinayetleri birden bire olmuyor kuşkusuz. Öncesinde uzun süre erkeğin şiddetine maruz kalan kadının yaşadığı son şiddet eylemi cinayet oluyor.

Tabii şiddet derken şüphesiz sadece cinayetlerden bahsedilemez. Kadına ve çocuğa yönelik şiddet farklı biçimlerde karşımıza çıkıyor. Bazen psikolojik olarak bağırma - ezme - korkutma şeklinde uygulanıyor. Sözel şiddete ilişkin davranışlardan en belirginini, kişinin değer verdiği konulara yönelik güven sarsmak ve kadını yaralamak amacıyla belirli aralıklarla çok ağır hakaret ve sözler söylemektir. Kadını küçük düşürücü adlar takmak ve sık sık olumsuz bir şekilde eleştirmek ve alay etmek de sözel şiddet kapsamındadır.

Şiddet bazen ekonomik olarak uygulanabilir. Kadının çalışmasına izin vermeme, işten çıkarma veya parasına el koyma, işinde ilerlemesini engelleme gibi. Hatta banka kartını almak ve harcamaları kontrol etmek de ekonomik şiddet olarak değerlendirilmektedir.

Ve en çok bilenen haliyle fiziksel şiddet, kaba kuvvetin bir korkutma, sindirme ve yaptırım aracı olarak kullanılmasıdır. İtmek, tokat atmak, ısırma, boğmaya çalışmak, tekmelemek, yumruklamak, eşya fırlatmak, fiziksel kuvvet kullanarak evden çıkmasına veya eve girmesine engel olmak, bıçak veya silah gibi aletlerle tehdit etmek, işkence yapmak gibi fiziksel gücün kullanıldığı durumlar fiziksel şiddettir ve son boyutu cinayettir.

Çocuklara karşı da aynı biçimlerde karşımıza çıkan şiddet bazen istismar, taciz ve tecavüz şeklinde oluyor. Hele ki bugünlerde çocuklara yönelik cin-

sel istismar haberleri hepimizi derinden sarsıyor. Kız-erkek tüm çocuklarımızın yaşadığı cinsel şiddet akıllara ziyan haller. Asıl önemli olan devletin kurumlarının bu yaşananları onaylarcasına yaptığı açıklamalar. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Dini Terimler Sözlüğü'nde yer alan "9 yaşında kız, 12 yaşındaki erkek çocuklar buluş çağındadır. Buluş çağında evlenilebilir." açıklaması ne vicdani olarak ne de insan hakları kapsamında açıklanamaz. Toplumsal tepkileri görünce kaldırılan açıklamalar karşısında hükümetin yaklaşımı ise AKP'nin hayal ettiği ülkenin kodlarını bir kez daha bize gösteriyor. Aslında Hükümet Sözcüsü Bekir Bozdağ bu durumda yaptığı açıklama ile "Diyanet kanunlara göre açıklama yapmaz." diyerek laikliği yok sayan ve dini kuralları kanunların önünde gören düşüncesini açıkladı.

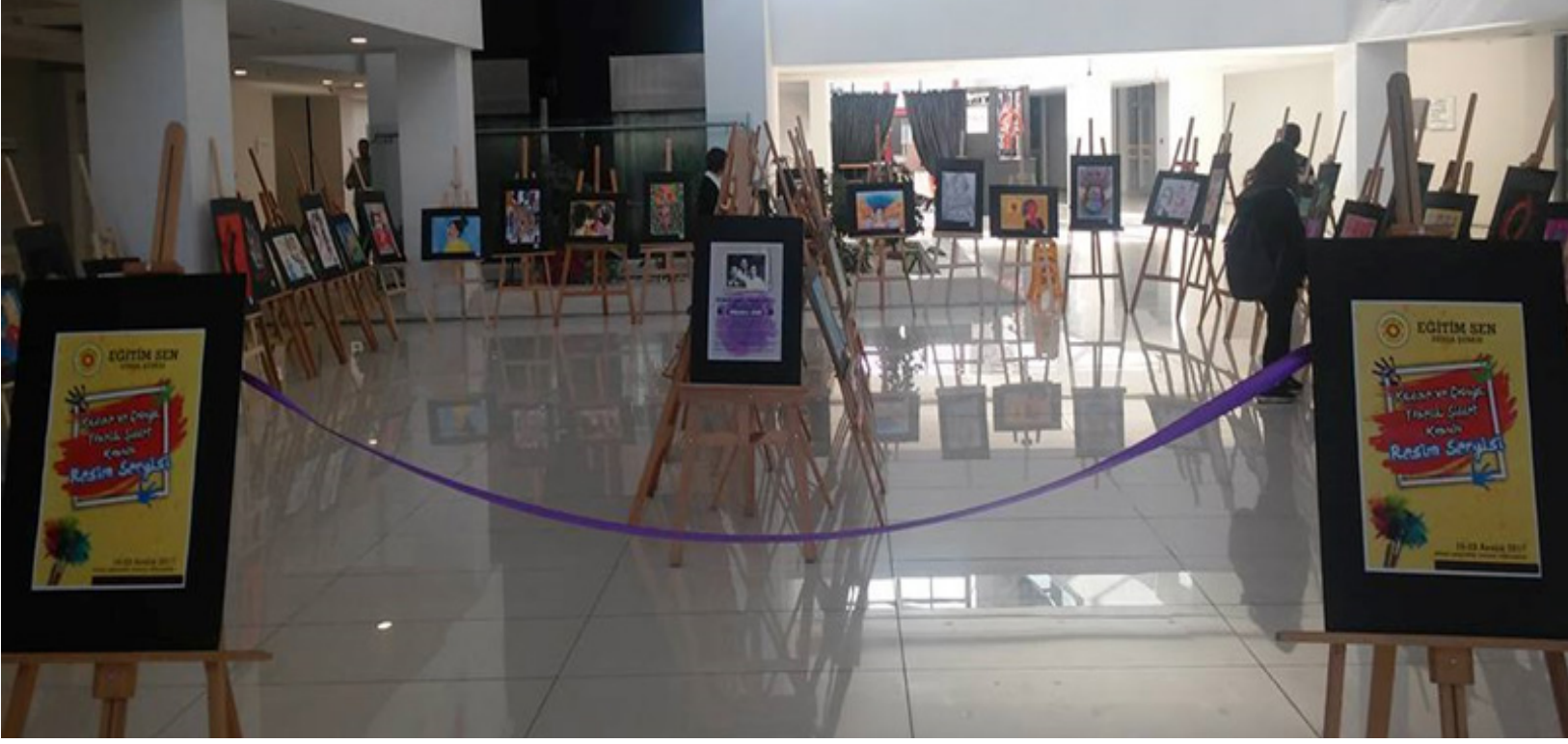
İşte bunlara itirazımızı çoğaltmak, toplumsal farkındalık yaratmak gibi bir sorumluluğumuz var. Eğitim emekçisi kadınlar, kadına ve çocuğa yönelik şiddeti açığa çıkarma konusunda farklı etkinlikler yapmaktadır.

Gerçeklerle yüzleşmek farkındalık yaratmanın en önemli yollarından biridir. İlk, orta ve lise düzeyinde çocuklarla-gençlerle şiddet konusunu konuşmak, yaşananların şiddet olduğunu fark ettirmek üzere "Kadına ve Çocuğa Yönelik Şiddete Karşı Resim Etkinliği" düzenliyoruz. Uzun yıllardır yaptığımız bu etkinlik sayesinde çocuklarımızın şiddet konusunda aydınlanmasını sağlamayı hedefliyoruz.

Bu yıl yaptığımız etkinliğe özel eğitim okulları, ilkokul, ortaokul ve lise düzeyinde 165 resim katıldı. Jüri bu resimler arasından 50 tanesini sergilenmeye değer buldu. Resim sergisi 16-25 Aralık 2017 tarihleri arasında yapıldı. Sergi açılış törenine resmi sergide yer alan tüm öğrenciler, velileri, öğretmenleri ile okul idarecileri davet edildi. Törende Şube Başkanı ve Merkez Kadın Sekreteri birer konuşma yaptılar.

Çocuklarımıza eşitlikçi, şiddetsiz, savaşız ve barış içinde bir dünya bırakma amacımız gerçekleşinceye kadar bunları her ortamda dile getirmeye devam edeceğiz.

ÇOCUKLARIN GÖZÜNDEN ŞİDDETİN TANIMI RESİMLERLE YAPILDI

16-25 Aralık 2017 tarihleri arasında Bursa'da yapılan resim sergisine özel eğitim okulları, ilkokul, ortaokul ve lise düzeyinde 165 resim katıldı. Jüri bu resimler arasından 50 tanesini sergilenmeye değer buldu.

Sergi açılış törenine resmi sergide yer alan tüm öğrenciler, velileri, öğretmenleri ile okul idarecileri davet edildi. Törende Şube Başkanı ve Merkez Kadın Sekreteri birer konuşma yaptılar.

kadın bülteni

İŞ YERLERİNDEN ALANLARA

Gönül Kural / Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şube
Kadın Sekreteri

2 5 Kasım 1930'dan bu yana Mirabel kardeşlerin yaktığı özgürlük ateşi OHAL'e KHK'lere rağmen yanmaya devam ediyor. Hepimiz küçük de olsa bu ateşe bir alev olduğumuz sürece daha da büyüyecek.

Özellikle de son dönemlerde kadınlara yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Tecavüz yasası tepki üzerine, 15 yaş üstü kız çocuklarının rızasına çevrildi. Fakat bununla yetinilmedi. Nüfus Hizmetleri Kanunu, ara buluculuk derken kadınların kazanılmış hakları tek tek gasp edilmeye devam ediyor. Kadına yönelik şiddetin bu kadar arttığı bir süreçte, şiddeti önleyecek düzenlemeler yapmak yerine kadına yönelik şiddeti ara bularak meşrulaştıran düzenlemeler yapılıyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu telefon, faks, mektup, SMS ve internet ile eşlerin boşanabileceğine dair bir fetva yayınladı. 'Boş ol' demekle boşanmanın gerçekleşeceği hakkında bir fetva yayınlayan Diyanet, bu sefer de farklı iletişim araçlarıyla da boşanmanın gerçekleşebileceğini belirtti.

Bütün bunlar yaşanırken peki iş yerlerinde kadınlar ne diyor? Bize de asıl yol gösterecek yöntemin anahtarı buralarda.

Bu dönem iş yerlerinde en önemli gündemlerden biri kadınlar aleyhine yapılan düzenlemeler oldu. Kadınlar Nüfus Hizmetleri Kanunu'na yönelik bildirimleri okuyup, konuşmaları dikkatle dinlediler. Toplumun bu kadar kutuplaştırılmaya çalışıldığı bir dönemde kadınların sorunları,

Kadına yönelik şiddetin bu kadar arttığı bir süreçte, şiddeti önleyecek düzenlemeler yapmak yerine kadına yönelik şiddeti ara bularak meşrulaştıran düzenlemeler yapılıyor.

Din İşleri Yüksek Kurulu Başkanlığı

Anasayfa Kurumsal Kurul Fetvâ Usulü Kurul Karar ve Mütalaaları Etkinlikler

Anasayfa / AİLE HAYATI / Boşanma (Talak) / Telefon, mesaj ve internet yoluyla boşama geçerli midir?

1 Telefon, mesaj ve internet yoluyla boşama geçerli midir?

Bir kimse, yüzüne karşı "seni boşadım, benden boş ol" gibi boşamayı ifade eden sözleri şifahi olarak söylemek suretiyle, eşini boşayabileceği gibi, bu sözleri telefon, mektup, mesaj, internet ve faks yoluyla bildirerek de boşayabilir. Söz konusu iletişim vasıtalarıyla boşamak, sözlü olarak yüzyüze boşamak gibi geçerlidir. Ancak, bu durumda kocanın, boşamış olduğunu inkar etmemesi gerekir. Boşamanın yazılı olması halinde ise boşanan kimse, yazının veya mesajın eşinden geldiğinden emin olmalıdır. Bu durumda boşama hükümleri, kadının mektubu okuduğu andan itibaren başlar. Fakat koca eşini daha önce gıyaben boşamış da bunu mektupla haber veriyorsa, boşamanın hükümleri kocanın boşadığı andan itibaren başlar (İbn Kudâme, el-Muğnî, X, 505 vd.; İbn Âbidîn, Reddül-muhtâr, IV, 456 vd.).

düşüncesi, inancı ne olursa olsun bunlar kadınları birleştireyordu.

Kadınlara yönelik hazırladığımız basit anketlerle Türkiye'deki siyasal sürece, müfredata, Nüfus Hizmetleri Kanunu'na yönelik fikirlerini ve çözüm önerilerini sorduk. Birçok kadın bilim dışı ve kadının kazanılmış haklarını kısıtlayan düzenlemeler olduğunu ifade etti. Çözüm ise buna yönelik yasal düzenlemelerin yapılması talebiydi.

25 Kasım'da kadına yönelik şiddete dikkat çekmek için küçük renkli kağıtlar hazırlayarak üzerine kısaca 25 Kasım'ın tarihçesini yazdık ve altına ,

- Bence şiddet
- Şiddete karşı çözümüm
- Uğradığım şiddet
- Şiddete karşı

basit tamamlamalı cümleler hazırlayarak kadınların bu cümlelerin devamını getirmelerini istedik. Cümlelerin devamında kadınlar şiddetin değişik boyutlarını ve çözümlerini ifade ettiler. Belki çoğu kadın "25 Kasım nasıl ortaya çıktı ve anlamı nedir?" bunu fark etti. Çözümün de aslında her kesimden kadının birliğinden geçtiğini düşünen kadınlar vardı, ama şiddetin farkında olup çözümü eğitimde, yasal düzenlemelerde gören azımsanmayacak bir çoğunluk var. Şiddete tepkiler çok belki ama kadının kendini çözümün öznesi olarak örgütlemek için kat edeceğimiz yollar var görünüyor. Kadınlar şu anda sadece düşünüyor görünse de bu bir mayalanma süreci ki bu çok uzak olmayan bir zamanda eyleme dönüşecek. İş yerlerindeki çalışmamızdan aldığımız fotoğraflara bu güvenin ışıltısı yansımış.

TEŞEKKÜRLER ŞERDA...

Ebru Yiğit / Eğitim Sen Genel Merkez
TİS ve Hukuk Sekreteri

Açık hava hapishanesine dönen ülkemizde bende bir sabah aniden gözaltına alındım. 6 günlük gözaltının ardından şaka gibi gerekçelerle tutuklandım. Öyle bir komediydi ki, son günlerin deyimiyle Allah kimseyi bir kadın olarak neden 8 Mart'a katıldığını anlatmak zorunda bırakmasın. Ya da 1 Eylül Dünya Barış Mitingi'ne ve bir eğitimci olarak 4+4+4 eğitim sistemini protesto açıklamasına... Bu liste böyle uzayıp gidebilir tabi. Çünkü tutuklanmama gerekçe olan dosya, bunun gibi demokratik eylem ve etkinliklerin suç sayılması ile dolu. Tabii bir de anadilde eğitim ile ilgili konuşmalar var. Mahkemede hakime 'Eğitim Sen Merkez Yürütme Kurulu üyesi olduğumu ve anadilde eğitimin tüzüğümüzde yazdığını ve benim de kişisel olarak her çocuğun anadilde eğitim almasının bir hak olduğunu savunduğumu' elbette söyledim. Ancak anladığından pek de emin değilim. Aslında ona Şerda'yı anlatmak isterdim ama zaten binlerce Şerda'nın varlığından haberi vardı. Dahası Şerda'yı bana koğu arkadaşları yapan da onlardı. Bu nedenle vazgeçtim ona anlatmaktan ama size anlatmak isterim.

Gece 23.30'da rutin evrak işleri bitip hapishaneye gittiğimizde hala şaşkın ve öfkeliydim. Koğu arkadaşlarım büyük bir sıcaklık ile beni karşılayıp 6 gündür çay içmediğimi öğrenince hemen bir çay koydular ve sohbete başladık. 3 yaşındaki Şerda'nın varlığını o zaman öğrendim. İlk cümlem 'Öğrencim olacak yaşta' oldu bir okul öncesi öğretmeni olarak. Mesleki alışkanlıkla hemen aklıma bir sürü şarkı ve birlikte yapabileceğimiz etkinlikler geldi. Arkadaşlar fazla umutlanmamamı Şerda'nın Türkçe bilmediğini söylediler. 'Olsun' dedim, 'Boyama yaparız.' Ancak hapishane

idaresinin Şerda'ya boya kalemi vermediğini söylediler. 'Renkli kâğıtlardan etkinlik yaparız.' dedim. 'Renkli kâğıt da vermiyorlar.' dediler. İçimdeki öfke yine kabardı hemen ama neyse sabah olsun bir şekilde anlaşıyoruz diyerek geceye nokta koyduk.

Sabah olduğunda anlaşmanın öyle kolay olmadığını anladım. Önce şaşkın bakışlarla süzdük birbirimizi Şerda ile. Ben hapishaneyi nasıl merakla seyrediyorsam beni ilgiyle izliyordu o da. Benim ona bakmadığımı anladığında hızlı hızlı ve neşeyle bir şeyler anlatıyordu arkadaşlara. Onun varlığı neşe kaynağıydı koğuştaki. Her şeyden öte onun masumiyeti bize hala umudun olduğunu kanıtlıyordu. 'Umut bu çocuklarda.' diyordum kendi kendime ve biz de onlara daha güzel bir gelecek istediğimiz için buradayız.

Zamanla birbirimize ısındık tabi. Benim elimde Kürtçe bir sözlük olması durumu kolaylaştırdı. Evcilik oynarken çok şey öğrendim Şerda'dan. Söylediklerini anlamadığımda yavaş yavaş söylemesi, hala anlamıyorsam eliyle göstermeye çalışması ve hala anlamıyorsam ki, sadece birkaç kelime Kürtçe bildiğimi düşündüğünüzde bu anlamama halinin uzun olduğunu tahmin edersiniz, kafamı annesinin yüzüne çevirmesi (bana tercüme etmesi için) aynı dili bilmesek de anlaşmanın yolunu bulabileceğimize ve bunu yaparken anlayışlı olmamız gerektiğine dair somut bir örnekti. Bunu Şerda'dan bir kez daha öğrendim. Küçük yüreği ile bana birlikte yaşamının yolunu gösteriyordu. Biz yetişkinler koca ülkede bunu başarmak için o kadar uğraşırken hem de.

Üniformalı insanlara karşı olan öfkesini koğuştaki arama yapıldığında gördüm ilk kez. Aynı öfke hapishane komisyonundan geçmiş mektup ve

kitaplarımız arama bahanesi ile darmadağın edilirken, mutfakta yiyeceklerimiz bile aranırken ya da dolaplarımızın içindeki kişisel eşyalarımız teklifsizce gözler önüne serilirken bizde de vardı. Ama Şerda'nın öfkesi, evi basılıp annesi ile tutuklanmaktan kaynaklanıyordu. O, üniformalılarla daha sert bir şekilde tanışmıştı. Yaşanan tahribatı ona hissettirmemeye çalışsak da nafileydi. Çocuk gözlerindeki öfke ve korku öyle kolay silinmezdi kuşkusuz.

Enine boyuna 20 adımlık havalandırmada bizim dışımızda tek arkadaşı kuşlardı Şerda'nın. Kuşlara ekmek ve su vermek, bazen de peşlerinden koşmak gibi kendince eğlenceleri vardı. Bir de biz kitap okurken eline aldığı derginin resimlerine bakmak...

Haftalarca hep aynı soruyu sordum: Büyüdüğünde bugünleri hatırlar mı? Bir çocuğun 3 yaşındaki sıradan anılarını hatırlaması çok güç elbette. Ancak Şerda'nın yaşadığı bu anıların sıradan olduğunu kim söyleyebilir? Sadece Şerda gibi hapishanede olan binlerce diğer çocuk. Tek isteğim Şerda'nın büyüdüğünde bizi hatırlamaması. 3 yaşında 14 kadınla birlikte tutsaklığı yaşadığını bilmemesi. Çocuk kalbiyle Kürtçe bilmeyen bir kadınla Türkçe bilmeyen bir çocuğun anlaşmasına verdiği çabayı, yetişkin olduğunda bu ülkenin diğer yetişkinlerine anlatmak zorunda kalmaması. Onun da başka Şerdalarla koğuş anılarının olmaması...

Her şeyden öte onun masumiyeti bize hala umudun olduğunu kanıtlıyordu. 'Umut bu çocuklarda.' diyordum kendi kendime ve biz de onlara daha güzel bir gelecek istediğimiz için buradayız.

Tüm bunların olmaması için daha çok mücadele etmeli ve bütün çocuklara daha güzel bir gelecek sözümüzü tutmamız gerekiyor elbette. Bu sözün aciliyetini ve nasıl yapacağımızı bir kez daha hatırlattığın için teşekkürler Şerda...

RÖPORTAJ BİŞEY ANLATICAM...

Duygu Şahlar / Eğitim Sen Hatay Şube Üyesi

Genel olarak KHK mağdurları söylemi öne çıkmış, sen mağdur değil “muhatap” sözcüğünü kullanmışsın, bunun sebebi ne?

Aslında tarihsel bir şey 1402’likler diye bildiğimiz 80 darbesinin işinden atılmış öğretmenleri de bu şekilde kullanıyorlardı. O bilgiden yola çıktım. Muhatapın kelime anlamı “ilgili kişi”dir. Yani bunun bize döneceği belli demek istiyorum aslında. Mağduriyet kelimesi “ekmeğinden olmuş insanların” maddi krizleri ön plana çıkarıyormuş gibi hissettiriyor bana. Oysa biz bu hukuksuz işten atılmaların

muhatabı ve mücadele edenleriyiz. Yani 1. dereceden muhatabız.

Bu günlerde az sayıda da olsa insan görevlerine geri döndü? Nasıl görüyorsun?

Az sayıda da olsa hocaların geri dönmesi bir parça mutluluk yarattı. Fakat geri dönmek geri dönmek midir? Zaten geri döndüğümüz okulların durumu belli. Müdürlerin yetkisi başbakan yetkileri kıvamına gelmiş, okullarda çok ciddi bir ihbar mekanizması gelişmiş. Özgür bir okul ortamı yok, önceden de yoktu şimdi

de OHAL bahanesi ile iyice yetkileri gelişmiş bir MEB karşımızda. Toplu bir şekilde geri dönmediğimiz sürece, bu ufak ufak geri dönüşler binlerce insanın hareketini gerileyen bir duruma dönüşüyor. "Aman ses etmeyelim, belki geri alırlar bizi işe." diye. Fakat umut buralarda değil, geri dönmeyenlerin mücadelelerinde gizli.

Uzun bir turne yaptın, bir anlatıcılık deneyimi ortaya çıktı. Sen de bazı söylemlerinde modern ulaklık yaptığını söylemişsin, nedir bunun anlamı?

Masal anlatmak sözlü kültürün aktarımıdır. Aslında masal anlatmaya ve dolaşmaya başladıktan sonra bunun ne anlama geldiğini daha çok anladım. Çünkü her gittiğimiz yerde bir önceki yer hakkında bilgi isteniyordu. Gittiğimiz yerin hikâyesini diğer yere taşımak, oradan da hikâyeleri alıp başka bir yere anlatmakla ilerledi süreç. Bir yerin hikâyesini başka bir yere anlatınca anlaşılıyor aslında derdin sadece oraya ait olmadığı.

Neticede bu dinlediğin hikâyeleri sen taşıyorsun, bunlar sende birikti, sana yük oldu belki de? Ne dersin?

Kahkahalarla güldüğümüz hikâyeler de var, gerçekten hüznünlendiğimiz hikâyeler de oldu. Bir hocamız şöyle demişti: Sen anlatıyorsun da biz anlatamıyoruz, hepimizin hikâyesi ayrı bir masal konusu.

Asım Bezirci "Sanatçı oyuncudur." derken bunu kastediyordu belki de. Her şeyi biriktiriyorsun ya, biriktirdiğin zaman kim aktaracak bunu, sen gerçekten bu hikâyenin oyuncusu oluyorsun. Aslında bir anlamda da KHK'lilerin oyuncusu olduk. Artık duramayacağım bir yolculuktayım.

KHK'li öğretmenlerin seslerini duyurmak için bu hikâyeleri bir belgeselde toparlıyoruz şimdi. Sadece Duygu Şahlar mısın? Politik olarak bir ekip vurgusu var diğer röportajlarında. Buna ne diyorsun?

Ekipte tek KHK'li benim. Ekibimiz sahnede görüldüğü kadar değil. Sahnede bir gitar çalan arkadaş var bir de ben. Bu görünen kısım. En az 15 kişiyiz bu üretimin birebir içinde

eğitim sen

olan. Destek veren, izleyen ve yorum yapan, metin oluşumunda emeği geçen ekipler var. Başlangıç aşamasından beri Praksis Müzik Kolektifi, Duvara Karşı Tiyatro, Akustik Kültür, Kültürhane oluşumları içindeki her bireyin emeği var bu yolculukta.

Kolektif bir ekibiz diyoruz ve kolektifi övüyoruz. Övülmesi gerek, çünkü bu yalnızca benim cesaretim ile açıklanamaz. Koskocaman bir ekibiz ve her adımımızın altındaki taşlar teker teker örüldü.

Büyük bir turne yaptınız ve birçok yerde oyun oynamışsınız. Nasıl görüyorsunuz, bu oyun her yere ayak uydurabiliyor mu?

Anlatımızın her yerde oynanabilecek bir formatı var. Bunu bilinçli tercih ettik. Baktığımızda memlekette cebren ve hile ile bütün kültür merkezleri zapt edilmiş, bütün tiyatro salonlarına girilmiş, bütün kültür sanat alanları bir fiil işgal edilmiş. Aslında salonlar var ama "bize" yok.

Tiyatro sadece tiyatro salonlarına sığmaz. Yerleşik salon algısı da kırılmalı epey oldu. Bu yüzden her yer sahne oldu.

Bütün bunlara rağmen kültür merkezinde oynadığımız da oldu, cafede oynadığımız da, sendika binasında da oynadık, dernek lokalinde de. Hatta Kazım Koyuncu Kültür Merkezi'nin salonları ayıran duvarını yıktılar, oyun oynayacak alan yaratmak için. Bir ara neredeyse bir öğretmenimizin evinde oynayacaktık. Buradan baktığımızda meseleye biz özel tiyatroların sıkıntısı olan seyirci ve salon sorununu yaşıyoruz, sonsuz imkânlar içindeyiz.

Kocaman turne yapıyor, para mevzusunu nasıl hallettiniz?

Eğitim Sen şubeleri ile yaptık bu turneyi. Biz aradık tek tek şubeleri ve gelmek istiyoruz dedik. Yola çıkmadan önce isteklerimizi belirten bir yazı yazdık o da, şuydu: "Sizin evlerinizde kalıp, ne yerseniz onu yemek istiyoruz, yol masrafımız dışında başka bir şey de istemiyoruz" dedik. Bu onlar içinde rahatlatan bir yazı oldu.

Her şube kendi programını yaptı. Büyük halk buluşması tercih edenler oldu, sendika içinde sadece öğretmenlere göre ayarlayan oldu, çocuk düşün salonu etkinliği yapanlar da oldu.

Kimisi dayanışmaya katkı sağlamak adına biletli yaptı, dayanışmaya para gönderdik.

Peki, her gün aynı oyunu oynadınız. Toplamda 31 ilde 46 kere sahnelendi bu oyun, nasıl hissettirdi yabancılaştırdı mı?

Üst üste neredeyse her güne bir oyun düşecek şekilde oynadık. Öyle bir his olmadı çünkü seyirci ile interaktif ilerliyor. Zaten diri tutan şey söyleşi kısmıydı. Oyunlardan sonra söyleşi yapıyorduk. Oyun 1 saat, söyleşi 2.5 saat sürüyor. Konuşacak çok şeyimiz var.

Söyleşilerde öne çıkan bir duygu ya da söylem var mıydı?

Ege'nin başka, Karadeniz'in başka, Kürt illerinin ise bambaşka duyguları vardı. Biraz da ihraçların çok olduğu ve az olduğu yerde durumlar değişiyordu. Mesela Kürt illerinde KHK'yi çok fazla konuşamadık, daha çok savaşın yarattığı durumları konuştuk. "Her evden bir can kaybedildi, biz maaş vermişiz çok mu?" söylemi daha belirgindi. İhraçların çok olduğu başka yerlerde bunun bir direnme biçimi olduğu üzerine çokça konuştuk, söyleşilerde genel ortak duygu nedir diye düşündüğümde. Birbirimizi görmeden konuşuyoruz sanki. Çok az kişiyiz derken 70 kişilik etkinlik yaptığımızı unutuyoruz bazen. Gelmeyen, sokağa çıkmayanlardan konuşurken hala devam edenleri unutabiliyoruz.

Şöyle cümleler gelmiştir muhakkak: "Slogan atılacağına böyle şeyler yapılsın" gibi, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Tek bir mücadele alanı olamaz. Çünkü karşıdan gelen baskı da tek yönden yapılmıyor. Savaş sadece top ve tüfikle yapılmıyor. Kültürel alanda da ciddi bir hegemonya hissediliyor. Biz bunun karşısında "bizim masallarımızı" anlatıyoruz. Nuriye ve Semih'in mücadelesini büyütmenin yollarını da arayalım, tiyatro da yapalım, slogan da atalım...

Masalı izlediğimde aklımda kalan korku ile ilgili bölüm oldu. KHK ile atılma korkusu olan insanlar ile ilgili empati şansın oldu belki de, ne düşünüyorsunuz?

Atılan da atılmayan da korkuyu yaşıyor. Korku bizim içimizde olan bir duygu. Bir hoca dedi ki: "Korkuyorum, neden korkmayayım ki ben korktuğum için Eğitim Sen'liyim."

Korkuyu yok sayamayız. Önemli olan onun içinden geçip gidebilmek. Korkuyu yıktığımızı içinden geçip gidince fark ediyoruz. Atıldıktan sonra hiç korkmuyorum diyenler oldu mesela çünkü korkunun içinden geçip giderken fark etmiyorsunuz. Geriye dönüp baktığınızda korkunuz arkada duruyor. Durmadan yürümek lazım.

Uzun turne ne işe yaradı?

Sanat kervanı mantığını ön plana çıkarmış olduk. OHAL koşullarında 31 tane şehir gezip 46 kere KHK'den bahsederek bir masal anlatmışız. Demek ki çok zor değil.

"Senin yeteneğin var ki yapmışsın biz ne yapacağız" diyenlere ne diyorsun?

Ben sahnede öğretmenlik yapıyorum. Sınıf tahtasının önü en büyük sahnedir zaten. Yetenek tartışması; bir şey yapmanın önünde duran büyük bir yanıltıcı olabilir bazen.

Muğla'daki gösterimlerin yasaklanma haberine ne diyorsun? Daha çok hukuksuzluk düzlemi öne çıktı. İktidarın baskı üzerine kurduğu, moral bozukluğu öne çıktı. Sizin nanik dediğiniz öne çıktı.

Muğla'nın ilçelerinde yapılacak olan 7 oyun da yasaklandı. Ama bununla ilgili çıkan haberlerde uygulamanın hukuksuzluğu daha çok ön plana çıktı. Bu da tiyatro ile uğraşan, muhalif sanatla haşır neşir olan kesimde moral bozukluğu yaratıyor. Oysa biz yasaklanma haberleri çıktığı sırada sahnede idik, hızlıca bulduğumuz başka bir salonda oyun oynuyorduk o sırada.

Onlar yasaklarlar zaten, kapatırlar, durdururlar... Önemli olan bizim bunun karşısında ne yaptığımızdır. Bu hatırlanır, cesaret verir, güç verir.

SOY KADINDAN ÜRERKEN NEDEN ERKEĞİN SOYADI?

İlkbahar Atılgan / Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube

Çocukluk yıllarımda evliliği gözlediğimde anlam veremediğim durumlardan biri kadınların soyadının evlenince neden değişiyor olduğuydu. Bu değişikliği kaçınılmaz olarak hemen her kadın evlilikle beraber yaşıyordu. Dikkatimi çekme nedeni ise evlilik yaşantısı içinde farklılık gösteren birçok şeye göre soyadı değişikliğinin daha somut ve görünür olmasıydı.

Büyüdükçe gördüğüm, kadınların hayatı ayrımcılığa, eşitsizliğe çok daha fazla maruz bırakılıyordu. Soyadı meselesi kumsalda bir kum tanesi kadar kalıyordu. Yasalar sistemin erkeklik lehine işlemesi için planlı üretiliyordu. Kadınları kamusal alandan uzaklaştırmanın, ev içine hapsetmenin araçlarından en önemlisiydi evlilik kurumu.

Mücadele etmeye başladığımda tüm bu eşitsiz durumların bir anda sıfırlanamayacağını düşünüp bütünüle uğraşırken, parçalarla da uğraşmanın önemli olduğunu öğrendim. Yaşamımızda nefes alacağımız delikler açmak demekti parçalarla uğraşmak. Çocukluğumdan beri bir şekilde rahatsızlık veren, düşündüren soyadı meselesine dair açtığım dava tam da bu çerçevede önem kazandı.

Çocuk doğurmaya karar verip imza atmaya zorlanarak da olsa karar verince dava açmaya da karar verdim. Hiçbir ritüele uymadan, aileleri için içine sokmadan imza sürecini yaşarken sevgilime tek sorduğum soru “Gerçek bir sosyalist olduğunu ispat etmek ister misin?” idi. “Nedir?” diye sorduğundaysa cevabım “Benim soyadımı alsana.” idi. Bu psikolojik bir eşikti aslında. Önemsiz ve büyütülmeyecek bir mesele gibi görünen soyadı

değişikliğinin ne demek olduğunu anlatmak içindi. Onun cevabı ise sosyalistçeydi.

İmza sonrasında soyadımın ardına diğer soyadı eklenince, her yerde karşıma çıkmaya, bana öyle seslenilmeye başlanınca kendi kimliğime karşı yaşadığım yabancılaşmayla tek başıma kala kaldım.

Dava açtığımı duyan kadınların ve erkeklerin tepkileri, ilgileri, merakları farklı farklı oldu. “Ne gerek var ki?” diyenler. Eee! “İlk soyadında bir erkeğe-babana ait.” diyenler. “Biz evlenmeye, koca bulmaya çalışıyoruz sen nerelere takıyorsun kafanı.” diyenler. “Eşin nasıl hissetti, izin verdi mi ki?” diyenler, ... Bu mesele her açıldığında konuşma esnasında özellikle çevremdeki erkeklere “Karının soyadını alsana.” dediğimde farklı cevaplar aldım... Cevaplardan birisi ilginçti ve hala zihnimde taşıyım bu cevabı; “Ben isterim de dedeme anlatamam bu durumu.” idi. Evet doğrudu bu cevap, doğru ama eksik. Dedesinden önce er kişi öncelikle kendisine anlatamıyordu bu durumu aslında. Oysa biz kadınlar öyle alışkınız ki evlenince erkeğin soyadını almaya. Hem en yakınımızdakiler; dedemiz, babamız, anamız, hem de en uzağımızdakiler; komşumuz, iş arkadaşımız, mahalleli, yeni kimliğimizle seslenmeye hiç zorlanmazlar. Kimseye anlatma gereği de duymayız bu durumu.

Yedi yaşındaki oğlumun “Anne neden sen Atılgan’sın, babam ve ben Erdoğan’ız?” sorusu dışında da anlatma gereği duymadım hiç kimseye. O çok büyümeden, bu toplumun erkekliğinden payına düşeni yaşamadan benim de soyadımı alması için önümde yeni bir dava süreci görünüyor bu arada.

kadın bülteni

Soyadı meselesi görüldüğü gibi masum bir mesele değil. İnsanları sınıflandırmanın, düzene sokmanın çok ötesinde anlamlar taşıyor.

Soyadı düzenlemeleri ile beraber kadının kimliğinin, bedeninin, emeğinin alınıp satılır mülk gibi görülmesi tescillendi. Bir ev satınca tapusu nasıl el değiştiriyorsa, kullanım hakkı nasıl tapuya sahip olana geçiyorsa, kadının

kimliği de evlen-boşan-evlen döngüsü içinde her seferinde el değiştiriyor. Kendimize ve çevremize tam bir yabancılaşma hali olsa da bu durum kimin umurunda! Üstelik evlen-boşan-evlen döngüsünün önü de kesilmiş oluyor bir bakıma. "Kaçınıcı kez evleniyor" gibi kötüleyen bakışlarla hayatlarımız baskı altına alınmış oluyor.

Özellikle şu günlerde kazanımlarımız ile ilgili geriye gidişler yaşatılıyor, eril sistemin yasal düzenlemeleri ile. Çıkarılan müftülük yasası ve çıkarılmaya çalışılan boşanmanın zorlaştırılması ile ilgili düzenlemeler geriye gidişle ilgili son örneklerdendir. Dolayısı ile böyle bir zeminde, evlilik öncesi sahip olduğumuz soyadımızı kullanma hakkımız ve talebimiz daha da önemli bir hale geliyor.

İlk davayı 2010 yılında açtığımda direkt reddedilmişti. Sonrasında soyadı davasını bir kampanya şeklinde örmeye çalıştıysak da kimi nedenlerle ortaya somut bir durum çıkaramadık.

Eklemlenen soyadından kurtulmak için istemesem de bireysel çaba göstermem gerekti. Ve nihayet 2015'te ikinci kez dava açtığımda olumlu sonuç aldım. Dava sürecinde çevremi beni ilkbahar Atılgan olarak tanıdığıyla ilgi şahit göstermem istendi. Kocanın izni gerekti.

Her ne kadar ne davaya ne de davada bu tür kanıtlara, izinlere ihtiyaç duyulmadan bu hakka sahip olmamız gerekirken kırk takla atmak zorunda bırakıyoruz. Dava günü şahitlik yapan arkadaşlarıma "Siz asi kadınlar mısınız?", "İlkbahar Hanım'la nereden tanışıyorsunuz?", "Neden soyadından rahatsız?", "Kaç yıldır tanışıyorsunuz?" gibi sorular soruldu örneğin. Üstelik feminist Avukatım Selin Nakipoğlu'nun hazırladığı dava dosyası çok güçlüydü. Kadınların evlilik öncesi soyadını kullanmasının bir hak olduğuyla ilgili birçok somut belge bulunuyordu dosyada. Buna rağmen davayı yönetenlerin kişisel bakış açısı üzerimde ayrı bir psikolojik baskı yaratmıştı dava günü.

Davanın açılış tarihinden hemen hemen bir yıl sonra davayı kazandım. İkinci bir yılda temyiz sürecini bekledim. Yani iki yıl sonra, aslında toplamda sekiz yıl sonra nihayet nüfusa giderek eklemlenen soyadından kurtulabileceğim.

8 MART'IN ARDINDAN

Sevgi Yarasa Erdoğan /
Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şube İş Yeri Temsilcisi

Bugün, çocuklara masal okutmamaya karar verdim. Gerçek dünyaya çok yakın olaylar anlatıyorlar gibi geldi. Masal olmaktan çıkmış, karşımda ete kemiğe bürünmüşlerdi. Kırmızı Başlıklı Kız erkek olan kurttan kaçarken, yine başka bir kadın olan büyükannesini kurdun yediğini öğrendi ve kendisi de hooop kurdun midesine indi. Oh ne güzel iki kadın dayanışma yapar kurdun midesinden kurtulurlar derken, maalesef erkek olan avcı kadınları kurtarmalıydı. Yedi tane küçük adamla yaşamak zorunda kalan Pamuk Prenses adamların madende şarkı söyleyip, çalıştığı bir sırada kötü bir kadın tarafından tuzağa düşürülür. Tuzağa düşüren cadı kadın kahraman olamaz zaten çünkü, hem kadın hem de kötüdür. Cam tabuta konulan Pamuk Prenses her gün ikinci kahraman olabilecek yedi adam tarafından nöbetleşe beklenir. Yedi adam da kahraman olamaz hem işçidirler, hem toplum normlarına

göre kısa ve yakışıklı değildirler. Üstelik beyaz atları da yoktur. İşte mutlu son; beyaz atlı bir adam gelir tabii bir prens, yoksa ayakkabı tamircisinden de kahraman olmaz. Böyle devam eden bir sınıfın aşk hayatını öğreten masallar, masal olmaktan çıkmış, gerçek hayatta karşımıza gelir. Bu yüzden de çocuklarımızın hayal dünyaları hiç gelişemez. Beyaz atlı prensi bekleyerek geçirilen gençliğin en verimli zamanları, kadından kadına dost olmaz diye öğretilen yaşama stili, televizyonlarda, dergilerde estetikli kadınlara duyulan hayranlıkla yaşanan ve son bulan beyhude bir ömür. Peki erkek çocuklar ne öğrenir? Onlar zaten bu masalları okumazlar. Nasıl olsa gerçek hayatta toplumsal kurallarla daha acımasız öğretilir. İşte masallar kimilerine göre mutlu sonla bitiyor bile olsa bana göre çok acımasızlar. Çocukken erkek olduğu hatırlatılan, beyinlerine, vücutlarına kazınan erkek çocuklar büyüyünce de erkek insan olurlar. Ve insanlarla beraber yaşadıkları yaşam alanlarında kadınlar

kadın bülteni

üzerinde uyguladıkları psikolojik baskılarına yenilerini, daha acımasızlarını eklerler. Kanun koyucu, savaş başlatıcı, düzen değiştirici olarak görülen erkek kahramanlar tarafından dişi cinsiyeti denilince içgüdüsel davranışlar, istekler, haklar, özgürlükler yok sayılır. Toplumsal davranışlar ataerkil kurallar şekillendirir kadının yaşamını. Sanki evrimde hiç yeri yokmuş muamelesi görür dişiler. Hırpalanmak, hor görülmek, temizlik yapmak, aşağılanmak, söz hakkı bulunmamak, çocuk doğurmak, çocuk bakmak, emzirmek içgüdüsel dişi davranışları olarak kabul edilir.

Hâlbuki içgüdü evrimle, doğal seleksiyonla şekillenmiş belki ileride de başka ihtiyaçlara göre şekillenecek yaşamı devam ettirebilmek için; içinden gelen değil, aksine doğadan gelen bir armağandır. (Bana göre).

Ama insan doğadan uzaklaşalı, kendine yabancılaşalı öyle çok zaman oldu ki bağırırsam haklarım var, özgürlüklerim var diye, duyan erkek sayısı Türkiye’de gerçekten çok azdır diye düşünüyorum. Bu erkeklere yapılan bir ithaftır erkekler üstlerine alınmalıdır. Herkes şapkasını önüne alıp insanlık tarihine olan saygısından dolayı; kendisini, yaşamını, kurallarını, düşünmelidir. Doğadan uzaklaştığımız için artık içgüdülerimizle hareket etmek, sadece erkeklere özgü bir durum gibi davranılamaz. Annelik, emzirmek, doğurmak içgüdüsel bir davranış değildir. Toplumsal yaşama şekli, sorumluluklar çok uzun yıllar önce şekillenip kadına toplumda başka görevler vermiştir. Bu kavramların neredeyse her gün televizyonlarda, dergilerde, kitaplarda doğanın kanunu diye kadınların yüzüne yüzüne vurulması psikolojik bir şiddettir. Bu şiddete sadece kadınların durun demesi, özgürlük demesi yetmez. Erkekler daha çok durun-durdurun demeli,

insan olduğumuzun farkına varmalı, özgürlüklerin insanların hepsi için gerekli olduğu noktasında birleşmelidir. Hep kadının üstünde olan; sokaklar bizindir, özgürüz sloganları erkekler tarafından meydanlarda söylenmeli, 8 Mart’larda erkekler kadınlardan daha çok sokaklara inmelidir. Erkekler bunun sadece kadınların sorumluluğunda değil, insanların sorumluluğunda olduğunun farkına varmalıdır. Her işi kadınlara yıktığımız gibi bu sorumluluğu da kadınlara yıkmamalıyız. Erkekler de ellerini taşın altına koymalıdır. Şekillendirdikleri, ürettikleri dünyada insanların eşitliğini, özgürlüğünü desteklemelidir. Çizgi filmlerini, masallarını yeniden yazmalıdırlar. İnsan hakları, kadın hakları, çocuk hakları; yaşayan, yaşamaya çalışan insanların sorumluluğundadır. Bu yüzden; erkeklerde insan olduklarının farkına varıp avazları çıktıkları kadar özgürlük demelidir, hakların eşitliğini savunmalıdır. Özgür ve barış dolu bir dünyada yaşamak dileğiyle. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günümüz kutlu olsun.

KHK Û XOVERDAYÎŞÊ CINÎYAN

Sewla Asme / Amed Eğitim Sen Kadın Meclisi

Darbeya 15 ê Temmuze 2016 î ra pey bi KHK yan zaf kesî karê xo ra ameyê eştiş. Mamoste û doxtor û hemşîre û karkerê şaredarîyan

Bê qanûn û bê pers karê xo ra ameyê eştiş. Cuya xo biyê teng. Debarê keyeyî û domanî û deynî estê. Zehmet o; Hem hetê debare ra hem zî hetê piskolojî ra. Newe ra kar vînayîş..

Nêwazenê kar zî bivîne. KHK reyde kar ra ameyê eştiş. Zaf cayan de zî nêşkenê bişuxulê qedexa yo. Şiyîşê duwelo zî qedexa yo.

Çi wazenê û çira kar ra erzenê? Wazenê bitersê û vengê xo mêvejerê û vilê xo çewt bikerê. Zordarîya înan zulmê înan kabul bikerê.

Zaferî wazenê cinîyan bitersnê. Zulmê xo zordarîya xo cinîyan ser ro ronê. Cayanê komelkî ra cinîyan peyser biancê. Cinî tena keye de bimanê û tena hizmeta keyeyî bikerê. Teber mêvejerê û vengê xo berz nêkerê.

Na semed ra nêzdîye 25 hezar cinîyî kar ra ameyê eştiş. Cinîyî karê xo ra biyî dûrî û bê karî mendî. Bi KHK ameyê eştiş naye ra zî zaf cayan de nêşkenê bişuxulîyê. No hal zî hetê debare ra cinîyan ser ro zulm o, zordarî yo û cuya cinîyan virneno.

Zaf komel û sazîyê cinîyan ameyî girewtîş. Kovar û rojnameyê cinîya qedexa bî. Zaf TV î padîyayî. Na cayan de zî cinî est bî û cinî bê kar mendî.

Dewlete dest eşt şaredarîyanê kurdan ser. Serokê şaredarîyan kerd peyê berî. Nînan ra 35 hebî cinî bî. Kayimî ard serê şaredarîyan. Kayimî verê cinîyan kar ra eşti. Komel û sazîyê cinîyan padayî. Waş ke cinî bê kar bimanê û şerê keyeyanê xo de

ronîşerê. Tena hizmeta keyeyî bikerê. Xovermêdê û vengê xo mêkerê û zordarîya înan kabul bikerê.

Komel û sazîyê cinîyan cinîyan rê rayberîye kerdênê. Mafê cinîyan ser ro vindertenê û waştênê cinîyî xover biderê. Her ca de vengê xo berz kerê û vajê 'Ma estê û ma her ca de yê.'

Cinî azadîyê wazenê, weşîye wazenê. Zulm û zordarîyê û nêheqîye kabul nêkenê.

Cinîyî peyê berî de zî xoverdanê. Ê peyê berî de yê la waştîşê xo û fikîrê xo mîyanê şarî de vila biyê. Vengê înan peyê berî ra rasto vengê cinîyanê bînan. Vengê xo beno yew û beno berz.

Înan henî zana ke cinîyî tersenê û vengê xo nêvejenê. Vileyê xo kenê çewt û keyeyê xo de ronîşenê. Teber nêvejinê û karanê binan zî nêşkenê bikerê. Muhtac benê. La cinîyî keye de ronênîşt û vejîyayî teber. Ameyî tê het fikîrîyayî; se bikerê çi kar bikerê. Cîya cîya karî kerdî û cuya xo kudena. Tayê pîya kirtasîyê akêrd, tayê aşxane akêrd. Tayê tarûtûr ramit û rot, haqî rot û ronê zeytini û dîms rot.....

Yew cinîye zî Dêrsîm de şîya dewa xo de mêşê hengemên weyî kena û hengemên roşena. Nê karî zaferî camêrd kenê. Cinîye ke nê karî kenê zaf tay ê. Seba naye ra zî bala şarî ante. Yew cinîye heta nika mamosteyî kerda nika zî nê karî zehmetî kena. La na cinîye no kar zehmet bibo zî nê karî kena. Ververê zordarîye de xover dana.

Nurîye GÜLMEN Zanîngeha Selçuklî de akademisyen biye. Yew KHK ra dime karê xo ra ameye dûr fiştiş. 9 ê Teşrîna Peyêne 2016î de Anqara de Caddeyê Yûkselî de verê anitê mafê merdîman de ronîşte. Vat 'Karê xo peyser wazena

û nêheqîye kabul nêkena' Çalakîya ronîştîş dest pê kerd. Bi zor ameye binê çîman û vejîye. Roja bine şîye û çalakîya xo domna. Nîya nîya çend reyî ameye binê çîman û vejîye. Ancîya çalakîya xo domna. Verê tena bîye û badona Semîh û Esra Ozakça û Acun Karadag ameyî û pişt dayî Nuriye.

Verê verê dormeyê xo bî sixlet. Vengê aye bî berz û rasa zaf cayan. Mamosteyî û kesê sazî û komelan ameyî dîyarê aye. Pişt da ci û pîya ronîşt.

Nuriye xoverdayîşê xo yê roja 60. de kar ra ameye eştiş. La çalakîya xo kudena. Aşma Çele de daxuyanî da û vat 'Eke waştîşê ma ca nêyenê ma destpêkê çalakîya vêşaniye kenê.' La dewlete qet goş înan ser nêda.

9 ê Adare 2017î de ancîya daxuyanî da vat 'Ma 11 ê Adare de kewenê çalakîya vêşaniye' Daxuyaniye ra tepîya ameya binê çîman. 11 ê Adare de binê çîman de çalakîya vêşaniye dest pê kerd. Vejîyayî teber û çalakîya xo kudena. Çend reye ameya

binê çîman û vejîya. La çalakîya xo domna. Vengê xo bî berz û bî vîla. Rasa zaf kesan û zaf cayan.

Ê çalakîya Nuriye ra tersayî. Nîyada ke vengê aye raseno cinîyan û kesê bînan. Vengê xo beno berz û beno xurt. Naye ra Nuriye eşt peyê berî. A peyê berî de zî çalakîya xo domna.

Hetê weşîye ra rewşa xo baş nîya. Ancîya zî çalakîya xo kudenena. Na raye zî derheqê aye de çend serrî hepis wazenê.

Çalakîya Nuriye zaf erja ya. Vengê cinîyan a û omîdê cinîyan a. Verê zulm û zordariye de vinetiş o.

Cinîyî vanê 'Ma tena girêdayîyê karê dewletê nîyê. Ma nê karî ra teber zî karan eşkenê bikerê û cuya xo bikudenê.' Cinîyî hepsê keyeyî nêbenê û şuxulîyenê. Mehtacê kesî zî nêbenê. La karê xo zî wazenê. Vanê 'No karê ma yo heqa ma ya, kedê ma yo. Na semed ra xover danê.'

Зауэрэ банэрэ игъуэджэщ

ÇERKEZCE

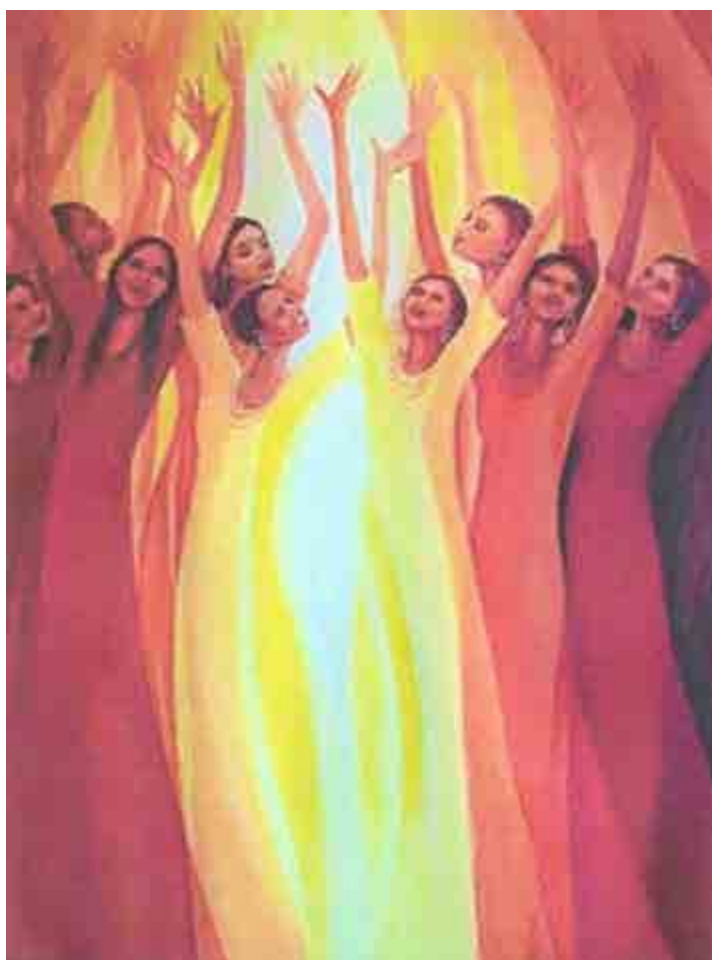
Сирие кышчытэджа зауэр кызэрежээрэ илэсиблтым щигъуащ. Зауэм япэ Сирие кэралтыгъуэм леми фымы мамырыу щызэдэпсоуэ щытахэм ябжыгъэр мэху 24 мелуан хуэдиз.

Зауэр кызэрытэджырэ мы цыху бжыгъэм иныкхуэ хуэдизыр япэ, яунэ икыри е хэхэсу хуэлэхуахэщ Тырку, Либан, Иордан хуэдэ кэралтыгъуэхэм е езы Сирие икхуэц щылэпхуахэщ нэхь кызэтена, зауэр зыдылэмылэса щыплэхэм. Мылэпхуэфу кынахэм ящыщу хэклэуэхэм ябжыгъуэр мин 400 хуэдиз хууэ гурыщхуэ ящыр, бжыгъэр темаму зыхуэдизыр зыми ямыщлэми.

Илэс зы тлу хуауэ ДАИШ зицлэ террорист гупыр зэрырагъэклэуэ лэндэрэ тэку нэхь щызэтэувылэу хуежыащ зауэр, мыувылэпадыдэми. Щылащ ищхэрэ Сирием зауэр куэд лэндэрэ зыдылэмылэсыжа калэхэри. Ахэм ящыщащ Африн зицлэ калэ цыкхури. 2004 илэсым мын 40 нэхьыбэ зыдыщымыла калэм мазитл ипэ щыпсот мин 400 хуэдиз курд, езиди, хэрып, тыркумэн, е нэгъуэщл лэпкхэм ящыщ цыхубэ. Тырку кэралыдээр Африн ихэн щыхуэм цыху куэд иджыри хулэпхуахэщ нэгъуэщ щыплэхэм.

Сирие мыхэр кышчыхуэм Тыркуми кышчытэджащ япсалэ макъ, «зауэрэ банэрэ игъуэджэщ» жызылэхэм. Яхэтащ мыр жызылэхэр университетхэм щеджэ

еджакхуэхэми. Ауэ кэралым и президентым желэр мы щлэлэгъуалэр лугъэкхыжыну яеджаплэхэм. Ардыдэратэкхэ иджыри университетым шыегъэджакхуэу щытахэм ящхэ кырикхуар, ардыдэр щыжалам шыгъуэ? Сыту жыплэмэ дыкхыздынэсам игъуэджэщ жыплэныр «зауэрэ банэрэ игъуэджэщ».

DÎ DESTÊ ME DE ÇI MA

KÛRTÇE

Rewşa Awarte ya Tirkîyeyê sala xwe tije kir û bi dûvdirêjiya xwe didome. Darbe ji aliyê kê vê hatibe kirin jî, fîrsetek bêhempa da destê zaliman. Ew niha ji Xwedayê xwe re bi şev û bi roj şukur dîkin ku derfeta ku ew bikaribin nêzê 700 zarok (ne zarokên, ku bihêlin dê bibin zarok, hê pitik/bebik in) û dayikên wan bi hev re re têxin girtîgehan. Goristan hatin talan kirin. Gor vebûn

û jê mirî hatin derxistin.. Di salvegera Roboskiyê de çûyina ser mezelan hat qedexa kirin.

Di rewşa awarte de gava ji mirov were pirsîn ku “ka jin çi dîtî, çi nedîtî?” dê ewil hejmara jinên ku ji kar hatin avêtin were hişê mirov. Lê belê bi taybetî dema mijar jin be û Tirkîyê be û tê de Kurd jî hebin, mixabin tu derfet tune ye ku mirov ji ber jîkaravêtinan xembar be, û li rastiya xwe xwedî

derkeve. Dem ji bo Kurdan tu car “asayî” nebûye. Kî dikare bêjê rojek ji rêzê bû û Dayika Taybet heft rojan li ber deriyê mala xwe, li ber çavên zarokên xwe, bi rojan birîndar û dûre jî di xewek şêrîn de ma. Kî dikare bêjê perçeyên laşê Ceylanê di pêşa diya xwe de, di çend kêliyên asayî de gihîşt hewşa mala xwe, bi kîjan qêrîna erşa Xwedê..Bi salane, jinên Kurd ne tenê bi rihê xwe, lê bi bedena xwe jî her roj ji azmûnek nû derbas dibin..

Belê..

Tirkiye û demokratên Tirkiyeyê di rewşek awarte de ne. Jinên Tirkiyeyê yên demokrat jî.. Lê, em dizanin welat heye di hundirê welatekî de.. Qanûnê hundirîn hene, (heta tune ne qanûn ji bo gelek). Mirov Tirk be hewce dike ji bo te sedemek biafirînin û te bavêjin hundir, te ji kar dûr bixin.. Bi rêya qanûnan temenê Erdal Eren dirêj kiribûn ji bo wî darve bikin.. Dîrok tije mînak e. Lê tu Kurd bî hewce nake temenê te dirêj bikin an jî li sedemek bigerin ji bo cezakirina te.

Ji aliyê din ve hevalên ku ji kar hatine dûrxistin bi çi astengiyan xwendin? Kîngê Tirkî hînbûn? Heya zanîngeh qedandin ji kîjan merhaleyan derbas bûn ne xema dewleta me ya “adil” e. Hejmara jinên ku ji kar hatine avêtin 25 hezar e. 25 hezar jin salekê de keda xwe ya heya vê temenê di cih de hiştin û mecbûr man ku ji sifirê dest bi jiyanê bikin. 25 hezar jin karên nû ceribandîn an jî li bendê ne ku rewşa awarte biguhere, biqede, bicehnime..

Tenê di vê sala nebixêr de 372 jin ji aliyê mêran ve hatin kuştin. Ev hejmar du qatê sala berê ye. Dewleta me ya “bêhempa” çima hêza xwe bi her awayî dixê hundirê çavên me û di ber deriyê nexweşxaneyande li bendêye ku em zarokên bînin û me bi zarokên me re bigre hundir, nikare hêza xwe nîşanê mîrên ku ji jinên xwe pir hes dikin û wan dikujin bide? Dewleta me ya ku “mêraniyê” dike hat asta ku zarokên keçik nigê zarokên lawîn bişon.

Trajediya jinên ku difikirin îro dest pê nekiriye û îro dê neqede. Tekoşîna jinên difikirin jî bi tu rewşên awarte det pê nekiriye û pê nasekine. Di destê jinan de reçeteya berxwedana jinên cîhanê heye. Olympe De Gauges a ku gotibû “ku mafê jinê heye derkeve ser dara sêpê, ew çax mafê wê heye derkeve ser dikê/kursiyê jî” rêya jinan ronî dike.

Çend tişt hene ku di dest civakê de bi gelemperî û di destê jinan de bi taybetî ma ye bîrên rêzêkirin.

- Cîhana me jinan û hiş û xeyala me bi Tirkiyê sînorkirî nîn e
- Ala tekoşîna jinan ji dîrokê heya niha gelek darbe girtiye lê neketiye erdê.
- Ev sekna ku jin tê de ne nayê wateya ku sekinîn e. Lê tê wateya ku dê ji zanîn û rihê xwe bi ahengek nû bizên û biherikin..
- Jinên ku îxrac bûne ji ber dil dane ku ji zincîrên xwe biqetîn îxrac bûne û tiştek ku wenda bikin nemaye.

Êdî nema kes bikaribe wan bisekinîne.

ÜNİVERSİTE İDARESİNİN AYRIMCI UYGULAMALARI DOLAYISIYLA “AHLAKİ AÇIDAN RAHATSIZ EDİCİ” BİR SÜREÇTEN GEÇİYORUM

Emre Öz yetiş / Akademisyen

26 Aralık 2017 tarihinde Mardin Artuklu Üniversitesi Rektörü Ahmet Ağırakça'nın makam odasında cinsiyet kimliğim dolayısıyla ne şekilde var olmayı tercih ettiğime dair tahkir, tehdit ve taciz içeren keyfi bir şekilde sorgulandım. Bunun sonrasında da akademik kariyerim tahmin ettiğim üzere burda etkilendi. Doğruyu söylemek gerekirse, 11 Ocak 2016 tarihinde basınla paylaşılan “Bu Suça Ortak Olmayacağız” bildirisi imzacısı olmam dolayısıyla, 1 Eylül 2016 tarihinde yayımlanan 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile Mardin Artuklu Üniversitesi'nde görevli imzacıların neredeyse yarısının yaşadıklarının geride kalan bizlerin akıbeti olduğunun farkındaydım. Ancak bu sürecin şahsımın nefret saikiyle hedef tahtasına konması çabasına dönüşebileceğini, doğrusu öngörememiştim.

Üçüncü bir kişinin tanıklığında cereyan eden ve belki de beş dakikayı dahi aşmayan bir görüşme esnasında, tarafıma herhangi bir açıklama yapmadan “Sen kız mı olmak istiyorsun?” sorusunu sorma cüretini gösteren bir idareciye maruz kaldım. Bu kişi tarafından yaşadığım şehrin

“Mardin” olduğu tarafıma hatırlatıldı. Maruz kaldığım muameleyi sorgulamam üzerine ise -gerginlik anında göz dağı vermek adına sahip olduğunu göstermekten çekinmeyen bir silah kullanıcısının yapacağı “elini beline götürme” jesti ile birlikte- rektörlük makam odasından kovuldum. Yaşadıklarımın dair yaptığım suç duyurusu, neredeyse üç ayı aşkın bir süredir Mardin Cumhuriyet Savcılığı'nda derdest durumda. Yaptığım suç duyurusunda nefret söylemi ve ayrımcılık konularının ciddiyle gündeme alınmasını özellikle talep ettiysem de henüz tarafıma bu konuların soruşturulduğuna dair bir bilgilendirme, araştırma, soruşturma niyeti iletilmiş değil. Konuyla alakalı YÖK'e yaptığım kişisel başvuru ise öyle zannediyorum ki hala değerlendirilme aşamasında.

Yaptığım suç duyurusuna konu olan görüşmenin sonrasında dört yıldır görevli bulunduğum ve bahsi geçen olaydan henüz bir hafta önce yenilenen Mimarlık Fakültesi'ndeki görevimin, rektörlüğün 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun 13. maddesi uyarınca Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'na (BESYO) yapılan bir yıllık

görevlendirilme ile sonlandırıldığını öğrendim. Bunu takiben, neyle suçlandığım veya hangi ceza ile cezalandırılmamın önerildiği konusunda herhangi bir açıklamanın yapılmadığı iki adet disiplin soruşturmasına maruz bırakıldım. Sürgün niyetiyle yapılan BESYO görevlendirmesi sonrası oluşan tepkiler üzerine, Rektör Ağırakça'nın kişisel sosyal medya hesabı üzerinden "toplumu ifsat edici yanlış davranışları" engellediği sürece "sebebi varlığı"nı anlamlı bulduğunu ifade ederek paylaştığı kamuoyu açıklamasında "velilerden gelen şikayetler" üzerine hakkımda başlatılan soruşturmalardan haberdar oldum. Bu soruşturmaların ilki Mimari Tasarım Stüdyosu kapsamında Kars'a yapılacak bir teknik gezi dolayısıyla ders programında yer verilen ve iş üretmek için kullanılan, Zeki Demirkubuz'un Masumiyet ve Reha Erdem'in Kosmos filmlerinin içerdiği "gayriahlaki muhteva"nın sorgulanması idi. Bu dersin içeriğinin sorgulanması görevi ise ziraat ve tarım konularında uzmanlık sahibi olmasına rağmen, Kızıltepe Meslek Yüksekokulu'ndaki idari ve akademik görevlerinin yanı sıra Mimarlık Fakültesi Dekan Vekilliği'ni yürüten öğretim görevlisine verilmişti. Bu ilk soruşturmanın gerçek muhatabının dersin işleyişi ve içeriğinden sorumlu olan öğretim elemanı olacağının idrakına varılmış olunacak ki, bu sefer kişisel sosyal medya hesabım üzerinden hakkımda ikinci bir disiplin soruşturması açıldı.

26 Aralık 2017 tarihinde maruz bırakıldığım nefret saikli şiddet hakkında yaptığım suç duyurusu sonrası, 29 Aralık 2017 tarihinde sosyal medya hesaplarımın rektörlük tarafından iki yıl geriye tarandığını ve elli dört sayfalık bir belgenin hazırlanarak aynı zamanda Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı'na iletilildiğini, hakkımda "terör örgütü propogandası yapmak" iddiasıyla açılan davanın iddianamesi tarafıma ulaştığında öğrendim. Bu suç duyurusu ile rektörlük makamı iki yıllık paylaşımlarımın arasından "Cumhurbaşkanına Hakaret (TCK M.299), Türk Milletini, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Devletin kurum ve organlarını aşağılama (TCK m. 301), Terör Örgütü Propagandası Yapmak (3713 s. Kanun m. 7/2)" gibi suçların üretilmesinin mümkün olup olmadığı sormuş; neticede seçildiği zaman Meclis'te temsiliyet bakımından üçüncü büyük parti konumunda bulunan bir siyasi partinin ve bileşenlerinin sosyal medya hesaplarından alıntıladığım üç paylaşımın konu edildiği iddianame ile bir adet "terör örgütü propagandası" davası açılmıştır.

Her ne kadar hakkımda açılan idari soruşturmalarda ve/veya savcılık soruşturmalarında doğrudan değinilmese de bir rektörün bir araştırma görevlisine "Sen kız mı olmak istiyorsun?" gibi bir soruyu sormasına sebebiyet veren bağlamın ne olabileceği içten içe merak

eğitim sen

edilebilir. Dahil olduğum derslere devam eden öğrenci ve çalışma arkadaşlarım ile birliktelik ancak tahmin yürütebileceğimiz bir akıl yürütme sonucu ihtimalleri değerlendirdik. Sahip olduğum cinsiyet kimliğini gizleme kaygısı duymadan sürdürmemin nüfuz sahibi “veliler”e verdiği rahatsızlığın rektörlüğe, mimarlık bilgisine giriş dersi kapsamında gerçekleşen bir diyalog sonrası -hangi yollarla ulaştığı konusunda bir bilgi sahibi olmamakla beraber- iletildiği bir sürecin sonucunda şahsımın sahiplendiği cinsiyet kimliğinin ne olduğu merakının üniversite yönetiminde oluşması en güçlü ihtimal. Zira, ev olarak kurgulanan mekanın kendi tarihselliği içinde toplumsal cinsiyete dair açtığı tartışmalardan, mimarlığın temel metinlerine değinerek bahsederken konu ettiğimiz kadın mimarların sayıca az olma sorusunun gündeme gelmesi derslerimizden bir tanesinde söz konusu olmuştu. Bu soruya derste bulunan kadınların cevap vermelerinin önceliğinin önemini hatırlatırken, benim kendimi erkek olarak beyan ettiğimi varsayan öğrencilerden doğru gelen itiraza verdiğim cevap, muhtemelen tarafıma rektör tarafından yöneltilen “Derste kız olmak istediğini söylüyormuşsun.” ifadelerinin zeminini oluşturuyor. Toplumsal cinsiyet tartışmalarında doğuştan atanan cinsiyet rollerinden ziyade kişinin beyanatının esas alınabileceğini ifade edip, hemen ardından da, şahsi kanaatim olarak kadın olma beyanatında bulunmanın, erkekliğin toplumsal alanda kişiye sunabileceği ayrıcalıkları reddetmeden yapılamayacağını düşündüğümünden ötürü, “Ben kadını” gibi bir beyanatımın olamayacağı sorgulamasını yapmış olmam, üniversite idaresince “henüz yükseköğretimin ilk

aşamasında olan öğrenciler üzerinde...olumsuz etkiler” yarattığı sonucuna varılmasına sebep olmuş olsa gerek.

Herhangi bir tartışma veya anlama gayesi güdülmeden, kişinin sürdürdüğü idari görev dolayısıyla sahip olduğu ayrıcalıkları zorbalığa varan seviyede kullanma ihtirasına şaşkınlığımızı mümkün kılan toplumsal bir birlikteliğin içinden geçmediğimiz farkındayım. Buna rağmen süreç boyunca bana destek veren öğrenci ve çalışma arkadaşlarımın üniversite idaresince korkutulmuş sindirilmeye çalışılmasını şaşkınlıkla izledim. Rektörlükçe çalışmama engel olduğu gibi devam ettiğim doktora programının yükümlülüklerini yerine getirmem de herhangi hukuki bir gerekçe gösterme ihtiyacı duyulmadan engellendi. Ve nihayet, rektörlük makamının, sürgün edilmiş olmama dair açtığım idari mahkemeye sunduğu yasal savunmada anayasa ve Türkiye’nin taraf olduğu sözleşmelerce kişilerin cinsiyet, ırk, renk, dil, din, siyasi veya başka görüşler, ulusal ya da sosyal köken, ulusal bir azınlığa mensubiyet, servet, doğum veya başka bir statüden kaynaklı herhangi bir ayrımcılığa uğramasıyla etkin mücadele edilmesinin taahhüt edilmesini ihlal etmekte beis görmediği ve ayrımcı uygulamaların savunulabileceğini düşündüğü belgelenmiş oldu.

“Rektörlükçe çalışmama engel olduğu gibi devam ettiğim doktora programının yükümlülüklerini yerine getirmem de herhangi hukuki bir gerekçe gösterme ihtiyacı duyulmadan engellendi.”

Zira “LGBTİ paylaşımlar”da bulunmuş olmam dolayısıyla “ahlaki açıdan rahatsız edici” olduğum ifade edilmiş, aynı zamanda yaratılmaya çalışılan suçlara istinaden savcılık tarafından başlatılan ve soruşturulması devam eden hukuki süreçler bahane gösterilerek, idarenin herhangi bir idari veya hukuki soruşturma sonucunu beklemeden “öğrencisiz bir bölümde” görevlendirilmeme dair kendince uygun gördüğü sürgün cezasının kanuni ve hukuki bir zemine sahip olduğunu iddia edebilecek cüret de gösterilmiş oldu.

Maruz kaldığım sürecin kimi çalışma arkadaşlarım tarafından dahi kişinin toplumsal hayat içinde sahiplendiği eril konumun yaşla beraber pekişmesi ve neredeyse zaman zaman sempatik gözüktüğü imalarıyla katlanılması gereken bir alt-üst ilişkisinin dayatması olarak görülmesinin, Mardin Artuklu Üniversitesi’nin son 3 ayda, takip edebildiğim kadarıyla en az üç sefer “iyi niyetle bağdaşmayan” ve “toplumda olumsuz algı oluşturmanın hedef”ine oturtulduğuna dair kamuoyu açıklaması yapmasına zemin hazırladığını düşünüyorum. Öte yandan, hakkını vermek gerekir ki, ne Türkiye akademisi ölçeğinde, ne de Mardin Artuklu Üniversitesi bünyesinde, maruz bırakıldığım haksızlığın çok da özel bir yeri yok.

Gene de, her ne kadar gerek duygusal gerekse psikolojik olarak üç ay içinde merkezine varolma şeklimi alan yoğun bir saldırıya maruz kalmış olmam dolayısıyla mücadele etmeyi sürdürme ısrarımın gitgide tükendiğini hissetsem de, olan bitene geri dönüp baktığımda bulduğum coğrafyanın içinden geçtiği bu en karanlık anında ufak da olsa bir umudun mümkün olduğunu hissettiren bir deneyim olarak hatırlayacağımı düşünüyorum. Örneğin, sürgün edildiğim Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu bünyesinde çalışan hemen hemen herkesin beni iyi ve güçlü hissetme motivasyonu verme çabaları, muhtemelen hayatımın herhangi bir aşamasında tahayyül edemeyeceğim bir deneyimin imkanını gösterdi. Konuyu duyan öğrenci ve çalışma arkadaşlarım, komşularım ve benimle tanışıklığı olan esnaf destek göstermek konusunda ikilem yaşamadı. Bölgede LGBTİ infialli yaşatmak konusunda deneyimli olan yerel basın, hangi sebeplerle olduğunu anlayamamamla birlikte, beni linç etmeye çalışmadı dahi. Bu süreçte kendi iradem dışında trans varoluşum komşularıma, aileme,

çalışma arkadaşlarıma, öğrencilerime ifşa edilmiş olsa da, kimliğimi gizleme konusunda herhangi bir niyetimin olmadığını açık ve net bir şekilde beyan edebildiğim sürece kendimi güçlü ve mücadele etme motivasyonuna sahip hissetmeye devam edebildim, edebiliyorum.

2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu’nun 13-b maddesinde de açıkça ifade edildiği gibi: “Gerekli gördüğü hallerde üniversiteyi oluşturan kuruluş ve birimlerde görevli öğretim elemanlarının ve diğer personelin görev yerlerini değiştirmek veya bunlara yeni görevler vermek” rektörlerin görev, yetki ve sorumlulukları arasında. Bu kanun maddesinden hareketle veya değil, kadın ve trans bir öğretim görevlisi olmanın mücadelesini verme ayrıcalığı, bizzat bünyesinde araştırma görevlisi olarak çalıştığım üniversite rektörü tarafından omuzlarıma kendi rızam dışında yüklenmiş durumda. Bunun da, gerek öğrencilerin gerek çalışma arkadaşlarıma tarif edilmez derecede güçlendiren desteği sayesinde, kesinlikle altından kalkamayacağım bir yük olmadığını düşünüyorum.

**“2547 sayılı
Yükseköğretim
Kanunu’nun 13-b
maddesinden hareketle
veya değil, kadın ve
trans bir öğretim
görevlisi olmanın
mücadelesini verme
ayrıcalığı, bizzat
bünyesinde araştırma
görevlisi olarak
çalıştığım üniversite
rektörü tarafından
omuzlarıma kendi rızam
dışında yüklenmiş
durumda.”**

Dünyada Kadın Mücadelesi DÜNYA KADIN KONFERANSI

Eğitim Enternasyonalı'nın (EI) bu yıl 3'üncüsünü gerçekleştirdiği Dünya Kadın Konferansı, 5-7 Şubat 2018 tarihleri arasında Fas'ın Marakeş kentinde düzenlendi. EI'ye üye birçok eğitim sendikası başkanları ve temsilcileri "Labirentin içinde Bir Yol Bulma: Kadınlar, Sendikalar, Eğitimler ve Liderlikler" ve "Eşitlik İçin Harekete Geç" temaları altında bir araya geldi. Çeşitli atölye çalışmalarının, sunumların yapıldığı konferansta 3 gün boyunca farklı tartışma yöntemleriyle katılımcıların deneyimlerini ve önerilerini ifade etme fırsatı yaratıldı.

Günümüzde hala kadın emekçilerin karar alma mekanizmalarındaki ve liderlik pozisyonlarındaki sayısının çok az olduğunu dile getiren EI Başkanı Susan Hopgood, kadınların kariyer yaşamlarında ilerlemelerine engel olan bariyerlerin ortadan kaldırılması için kadın hareketinin daha çok güçlenmesi gerektiğini vurguladı.

Konferansın son gününde sendikamız Eğitim Sen haksız ve hukuksuz bir şekilde ihraç edilen, tutuklanan, gözaltına alınan başta üyelerimiz olmak üzere, tüm eğitim emekçileri için ETUCE (Eğitim Enternasyonal Avrupa Bölge Örgütü) Başkanı Christine Blower, Avusturya Yeşiller Partisi üyesi, AB Parlamentosu Avusturya eski Milletvekili ve Avrupa Parlamentosu eski Başkan Yardımcısı Ulrike Lunacek ve diğer kadın sendika temsilcileriyle bir araya gelerek acil demokrasi çağrısı yaptı.

Dünyada Kadın Mücadelesi ETUCE'NİN 8 MART'TA KADIN MÜCADELESİNE DESTEĞİ

8 Mart 2018 vesilesiyle ETUCE(Eğitim Enternasyoneli Avrupa Bölge Örgütü) uluslararası kadın gününü kutlamaktadır. ETUCE, grevlerinde ve eylemlerinde daha güçlü eşitlik ve eğitim iş kolunda kadınlar için daha fazla saygı talep eden FE CCOO (İspanya İşçi Sendikaları Federasyonu) ve FeSP-UGT (İspanya Kamu Hizmetleri Çalışanları Federasyonu)'yi desteklemektedir.

ETUCE'ye üye örgütler her vardiya için 2 saatlik grev çağrısı yapmakta ve #8M (8 Mart) grevi için farklı nedenlerle sürmektedir. Özellikle, İspanyol İstihdam Ajansının (EPA) 2017 dördüncü çeyrek verilerine göre iş sorunu varlığını sürdürmektedir. FeSP-UGT, "Kadınların 20.981.61 ve erkeklerinde 23.143.33 Euro alıyor almasından dolayı eğitim iş kolunda cinsiyet eşitsizliğinin ortalamada %9.34 olduğunu ve bundan dolayı da toplu sözleşmelerin ve eşitlik planlarının toplumsal cinsiyete bağlı ücret farklılığını en aza indirmenin temel araçlarını oluşturmasını talep etmektedir. Ayrıca, kadınların en çok yer aldığı iş kollarında çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ek ödemeler ve terfiler gibi ücret farklılığını besleyen unsurların etkisiz hale getirilmesi, uzlaşi tedbirlerinin teşvik edilmesi ve eğitimin sorumluluğunu üstlenen kadınların rolünü doğrudan etkiledikleri için mesleki gelişimlerini engelleyen eğitimdeki kesintilerin tersine çevrilmesi; eşit ve devredilemez ebeveyn ve doğum izinlerinin uygulanması; özellikle geleneksel olarak kadına ait kabul edilen işlere değer verilmesi ve cinsiyetçi kalıp yargılarından bağımsız mesleki gelişimi teşvik eden ve bakımın eş sorumluluğu konusunda eğitimi garanti eden eşitlik ve cinsiyet dışı oryantasyonda gelişim eğitimi programlarının sunulması talep edilmektedir.

FE CCOO, eğitim iş kolundaki cinsiyet ayrımcılığı ve cinsiyetler arası farkı, kadın işçilere eşit ve uygun maaşlar ve çalışma koşulları ile kapatmayı amaçlamaktadır. FE.CCOO Manifestosu, "Eğitim iş kolunda, üniversite dışı öğretmenlerin %70,48'inin kadın olduğunu vurgulamaktadır. Buna karşılık, üniversitelerde, öğretmenler ve resmi araştırmacılar arasındaki kadınların oranı %35.55'e düşerken, bu rakam, profesörlerde %20,88'ye kadar düşmektedir. Erkeklerin aldığı ortalama 23,142 Euro maaşa kıyasla eğitimde çalışan kadınların ortalama maaşı yaklaşık 21.000 Euro'dur. Günümüzde maaş farkı %10'dur ve bu da kadın öğretmen ve eğitim kadrosuna zarar vermektedir.

FE.CCOO ayrıca okulların cinsiyetçilik, fobiler, istismar, ayrımcılık ve şiddetten arındırılmış feminist alanlar olması için öneriler ve yaklaşımlar içeren bir kitapçık oluşturdu: "Daha Güçlü Bir Toplumsal Cinsiyet Perspektifine Sahip Okullar İçin Fikirler: Okulun Feminist Bir Alan Haline Getirilmek."

ETUCE Avrupa Direktörü Susan Flocken şunları söyledi: "Eğitim, öğretmenler ve diğer eğitim personeli ve sendikaları, sınıflarımızdaki cinsiyet kalıpları ve eşitsizlikler ile mücadelede, özellikle de cinsiyetçi şiddeti ortadan kaldırmada, kültürel saygıyı teşvik etmede önemli bir role sahipler. Sosyal ve cinsel çeşitlilik, demokratik değerlerin daha kapsayıcı toplumlara doğru ilerlemesi, toplumsal cinsiyet ayrımcılığı ve cinsiyete dayalı ücret ve emeklilik boşluğu ile mücadele etmek son derece önemlidir."

eğitim sen

Uluslararası Kadınlar Günü 2018 #PressforProgress için BM'nin kampanya temasına destek veren Avrupa, liderlik, medya konularında daha fazla kadın ve kız çocuğuna eğitim sağlanması ve dijital çağda eşitliği ilerletmenin yollarına odaklanmaktadır.

8 Mart 2018'de, "Avrupa Parlamentosu'nun Kadın Hakları ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Komitesi", güçlü bir araç olarak bilgi ve iletişim teknolojilerinin, toplumsal cinsiyet eşitliğinin ilerletilmesi ve kadınlara ve kızlara yeni imkanlar

sağlanması için görüşmek üzere parlamentolar arası komite toplantısı düzenliyor.

Kadınların potansiyellerini fark etmelerini engelleyen unsurları ortadan kaldırmak için iş-yaşam dengesine odaklanarak kampanyaya katkıda bulunan Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) ve Avrupa'daki sendikalar, önerilen AB direktifinin iş üzerinde kabul edilmesini ve kadınların istihdam olanaklarının artırılması ve kadınlarla erkekler arasında aile ile ilgili izinlerin eşit dağılımını sağlamak için yaşam dengesinin kurulmasını istiyorlar.

ETUCE ayrıca, kadınların daha az temsil edildiği, bilim, teknoloji, mühendislik veya matematik ile ilgili akademik ve eğitim alanlarında cinsiyet ayrımcılığına karşı toplumsal cinsiyet perspektifinin artırılması ve cinsler arası farkın kapatılması fikrini desteklemektedir. 21. Yüzyıl Öğretmenlik Mesleği ve Bilgi ve İletişim Teknolojileri Kullanımı Politika Belgesin'de, ETUCE üyesi kuruluşlar ICT'ye ayrımcı olmayan erişime ve ICT'nin stereotipik kullanımının üstesinden gelinmesini talep etmektedirler.

AB'nin 2017 yılında kadına yönelik şiddeti önleme ve mücadele ile ilgili uluslararası sözleşmeyi imzalamasına rağmen, kadınlara yönelik cinsel ve fiziksel şiddet ve psikolojik taciz gündelik olarak AB genelinde gerçekleşmektedir. Uluslararası Kadınlar Günü vesilesiyle, Avrupa Komisyonu "Bazı sesler duyulmuyor" adında bir video yayınlayarak kadınlara karşı gündelik şiddet konusunda farkındalık yaratmayı ve insanların konuşmalarını teşvik etmeyi amaçlamaktadır.

Video, NON.NO.NEIN kampanyasının bir parçasıdır. Geçen yıl Avrupa Komisyonu tarafından başlatılan #SayNoStopVAW hashtagini kullanan kampanya, kadına yönelik şiddetle mücadele konusunda AB çapında çeşitli kurumların yaptığı çalışmalara dikkat çekmekte ve iyi uygulamaların yaygınlaştırılması ve dost kurumların belirlenen alanlarda bir araya getirilmesi için bir platform yaratmaya çalışmaktadır.

ETUCE, toplumsal cinsiyete dayalı şiddete karşı mücadeleyi güçlü bir şekilde desteklemektedir ve eğitim sendikalarının, iş yerinde, okulda ve evde kadına yönelik şiddetin üstesinden gelinmesinde belirleyici bir role sahip olduğuna inanmaktadır.

Dünyada Kadın Mücadelesi

Arjantinli kadın hareketi “Ni Una Menos”

8 Mart 2018 Küresel Kadın Grevi çağrısını yayınladı:

Bizler, dünya kadınları olarak, var oluşsal bir devrim süreci içinde bir aradayız. 8 Mart 2017’de eyleme geçmek için birleştik: İlk küresel kadın grevini, 55 ülkenin dahil olduğu ulus ötesi, çok dilli, kesişimli ve heterojen bir eklemlenmeyi gerçekleştirdik. Yeni bir enternasyonalizmi dokumaya başladık. Beklenmedik bir devrimci özne olarak küresel düzeyde bir araya geldik ve merkezine fedakârlıktan çok hayatı koyan feminist bir etikten yola çıkarak tüm sömürü, ırkçılık ve zulüm biçimlerini kendimize dert edindik. Bizim için tüm bedenler ve tüm var oluşlar önem taşır. O zaman, hemen şimdi ve burada, yaşamak istediğimiz dünyayı hayata geçirelim.

Geçmişdevrimlerinezgisinifeministmücadelelerin azmiyle birleştiren bu kesişimin işareti olarak;

“Bir kişi daha eksilmeyeceğiz!” diyoruz. Bir virüs gibi yayılan ve siyasal, toplumsal örgütlenmelerin merkezinde patlayarak demokratikleşme alanları yaratıp zayıflık söylemlerini parçalayan bir güç biçimini dolaşıma sokuyoruz; bu güç ev içi alanların sınırlarını parçalıyor; sendikaların tartışmalarına meydan okuyor; üretim ve popüler ekonomi alanlarındaki direnişleri harekete geçiriyor; kaynak sömürüsüne ve mülksüzleştirmeye karşı mücadeleyi radikalleştiriyor; eğlence sanayinde kopuşlar yaratıyor; sanatsal alanlara sızıyor; taşlaşmış dillerin içinde bu dilleri yeni var oluşları ve kimlikleri adlandırmaya zorlayacak gerilimler yaratıyor ve finansın gündelik hayatımız üzerindeki denetimine meydan okuyor. Meydanlarda ve yatak odalarında patlıyor. Hiçbir şey feminist devrime dışsal değildir, bu sel durup

eğitim sen

dinlenmeden ileri geri hareket ediyor, yer kürenin altından hendekler kazıyor ve yeni bir kuvvet kazanarak bir deprem gibi yüzeye çıkıyor.

Greve gidiyoruz çünkü bu sel bizi ileriye doğru itiyor ve çünkü isyanımız bu seli besliyor.

Şiddetin ve tüm sömürü biçimlerinin doğal olmadığını göstermek için dünya çapında greve gidiyoruz. Bedenlerimizi savaş ganimeti olarak gasp eden zalimliğe karşı greve gidiyoruz. Irkçılığa ve bedenlerimizle topraklarımıza el konulmasına karşı greve gidiyoruz. Hayatlarımızı ve özerkliklerimizi savunmak için greve gidiyoruz. Arzularımızın yeryüzünde yeni bir yaşam biçimi tahayyül edebildiği, kendimize ait bir zamanı yaratmak için greve gidiyoruz.

Grevimiz sadece tekil bir olay değil, resmi demokrasinin kurallarına sığamayacak bir toplumsal dönüşüm ve tarihsel itaatsizlik potansiyelinin birikimi sürecidir. Hareketimiz sermayeye ve onun finansal hareketlerine ait olmayan yeni coğrafyalar inşa etmek için mevcut olanın dışına taşıyor, sınırları, dilleri, kimlikleri ve ölçekleri aşıyor.

Cinsel ve ırksal iş bölümüne karşı; finansın bedenlerimiz üzerindeki komutasına karşı; kullanılıp atılan bedenler ve hayatlar imal edilmesine karşı; tecrübelerimizi etkisizleştirmeyi amaçlayan dinci ahlakçılığa (puritanizme) karşı; neo-liberalizmin haklarımızı gasp etmesine karşı; neo-liberal aklamalara (pinkwashing) karşı; medyadaki cinsiyetçi imgelere ve pratiklere karşı; bizim adımla disipline edip ahlakileştirmeyi amaçlayan “cezalandırıcılığa” (cezalar aracılığıyla cezalandırma politikasına) karşı; mücadelelerimizin bastırılmasına, suçlulaştırılmasına ve şeytanlaştırılmasına karşı greve gidiyoruz.

Grev, bizlere yönelen şiddet biçimlerinin üstündeki örtüyü sıyrıp atmak için yeniden icat ettiğimiz bir araç. Grev ekonomilerimizde

ve topraklarımızda icra edilen yeni sömürgeci ve emperyal biçimleri haritalandırmamıza imkan veriyor. Grev, bizleri araştırmaya çağırıyor ve direnişi, itaatsizliği ve alternatif yaşam biçimlerinin ve isyankâr bedenlerin üretimini harekete geçiriyor.

Dünyanın tüm kadınlarını, lezbiyen, trans ve feminize edilmiş bedenlerini itaatsizlik virüsünü yaymaya çağırıyoruz. Önümüzdeki 8 Mart 2018’de herkesi eyleme ve ortak bir isyana çağırıyoruz: Greve gidiyoruz!

Ni Una Menos, Vivas Nos Queremos!

Bir Kişi Daha Eksilmeyeceğiz, Yaşamak İstiyoruz!

Arjantin

#NI UNA MENOS

Dünyada Kadın Mücadelesi

ROSELLA BENEDETTI

(ETUCE Kadın Komitesi Statüsü Üyesi ve Daimi Eşitlik Komite Üyesi)

UIL Scuola, üç büyük İtalyan konfederasyonundan biri olan İtalyan İşçi Birliği UIL'e bağlı eğitim iş kolu sendikasıdır. Bizler okul müdürleri de dahil, tüm okul çalışanlarını temsil etmekteyiz.

İtalya'da öğretmenler devlet memuru değildir; temsil yetkisine en fazla sahip olan sendika tarafından imzalanan toplu sözleşmeye göre çalışan kamu emekçileridir. Sendikalara çeşitli konularda; eşit imkanlar, eğitim, sağlık ve güvenlik de dahil olmak üzere Eğitim Bakanı tarafından danışılmaktadır. Cinsiyet eşitliği anayasa ile güvence altına alınmıştır, ancak üniversitede de daha başarılı olmalarına rağmen kadınlar iş yerlerinde hala ayrımcılığa maruz kalmaktadır. Öğretme özgürlüğü de güvence altına alınmıştır, bu sayede öğretmenler ulusal düzeyde belirlenmiş öğrenme hedeflerine ulaşmak için kendi ders içeriklerini seçebilmektedir. Devlet okulları, her öğrencinin laik eğitim aldığı yansız kurumlardır. Bu çerçevede, öğretmen sendikası herkes için eşit fırsatlar sağlamaya, okulları şiddet ve tacizden kurtarmaya çabalamaktadır. Son yıllarda, kadınlara ve LGBTİ bireylere yönelik şiddetin artmasına karşı mücadele etmek için, bu konularda öğrenciler ve aileler arasında farkındalık yaratma amaçlı bakanlık girişimlerini destekledik. Toplumsal cinsiyete dayalı meseleleri yerel müfredatta yaygınlaştırmak, okul faaliyetlerini finanse edebilmek için Avrupa yapısal fonları kullanılmış ve UIL Scuola üyelerini bu tür faaliyetleri planlama ve uygulama konusunda desteklemiştir. Kadın bir yöneticimizin bulunduğu bölgesel birliklerimizden biri, 40 devlet okuluyla birlikte öğretmenlerin eğitimine dair bir proje yürüterek, zorbalık, şiddet ve ayrımcılığı ortadan kaldırmak için öğrendiklerini öğrencilere aktarmalarına olanak sağlamıştır. Ortaya çıkan sonuçlar Roma'daki UIL tesislerinde sunulmuştur. Örgütümüz, sendikal yapılanma içerisinde ve iş yerlerinde kadınların güçlendirilmesini sağlamaya

da büyük önem vermektedir. Dolayısıyla, son kongremize artan sayıda kadın delege katılımı olmuş ve on yıl öncesine göre çok daha fazla sayıda kadın karar organlarında yer almıştır. Ancak hala yapılacak daha çok şey var.

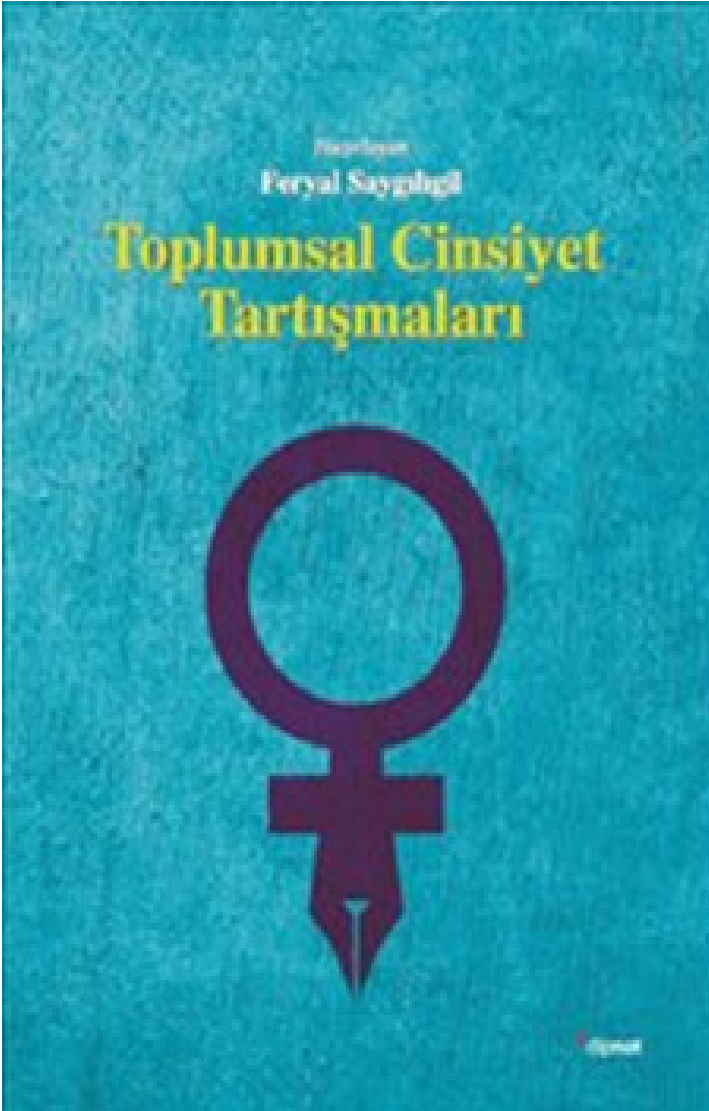
Ders kitapları hala cins önyargısına sahiptir, kız çocukları STEM eğitim yolları veya mesleklerinin seçimi için gerçekten teşvik edilmemektedir. Dahası, çalışma-yaşam dengesi hala aile yükünün büyük bölümünü üstlenmek durumunda olan kadınlar için gerçekten güçtür. Bu nedenle öğretmenler, öğrencilerin fırsat eşitliği konusunda eğitilmesi konusunda meşgul olmalıdırlar. Bu, öğretmenlerin başlangıç ve sürekli eğitimlerinin bir parçası olmalıdır. Bunun için bakanlıkla görüşmeler yapmaya devam ediyoruz. Buna ek olarak, konfederasyonumuzla işbirliği yaparak her düzeyde savunusunu yapabileceğimiz daha iyi yasal düzenlemeler oluşturuyoruz. Örneğin, doğum iznine ilişkin ve genel ebeveynlik iznine yönelik yasaları iyileştirmeye yönelik kampanyalar yaptık. Toplul sözleşmemiz, anneliği desteklemek için ilave önlemler de eklemiştir. Ancak her sorunun çözüldüğünü düşünmüyoruz. Hala kadınları en çok etkileyen emeklilik konusu ve güvencesiz çalışmayla mücadele etmek zorundayız.

KADIN KÜTÜPHANESİ

TOPLUMSAL CİNSİYET TARTIŞMALARI

Yazarı: Feryal Saygılıgil
Dipnot Yayınları

Toplumsal cinsiyet çalışmaları açısından bir kılavuz niteliğindeki Toplumsal Cinsiyet Tartışmaları, toplumsal cinsiyet kavramını ve olgusunu çeşitli disiplinlerin ilişkisi ve etkileşimi üzerinden irdeliyor.

Toplumsal cinsiyet rollerinin oluşumu ve bu rollerin bedenle olan ilişkisi, tarih, edebiyat, felsefe, emek, kalkınma, sosyal politika ve kent politikası alanlarına etkileri bu kitapta ayrıntıyla tartışılan konular. Ayrıca siyaset ve medyaya yansımaları ele alınarak toplumsal cinsiyeti anlamak için vazgeçilmez kaynaklar olan Queer Teori ve Eleştirel Erkeklik Çalışmaları gözden geçiriliyor. Erkek egemen sistem yapısı olan patriyarkanın belirginleştiği en somut yer olan erkek şiddeti bu kitapta tartışılan başlıklardan bir diğeri. Ufuk ve zihin açan alanlar olarak feminist yöntem ile feminist örgütlenme deneyimleri üzerinde de önemle duruluyor.

Kolektif bir emeğin ürünü olan Toplumsal Cinsiyet Tartışmaları bu alanda sorusu olanlar, merak edenler ve başka bir pencereden kendine bakmak isteyenler için bir başvuru kitabı denemesidir.

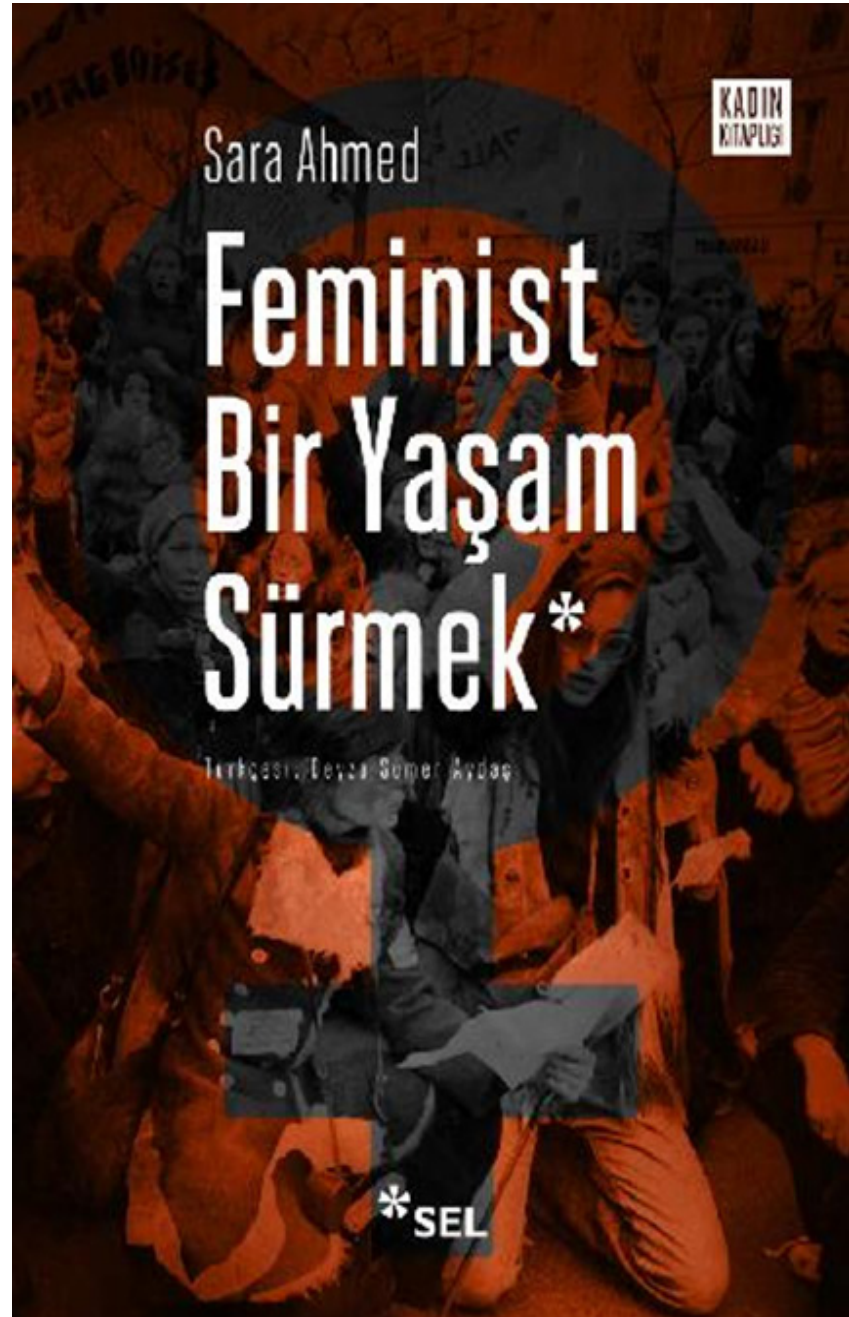
FEMİNİST BİR YAŞAM SÜRMEK

Yazarı: Sara Ahmed

Çeviren: Beyza Sümer Aydaş

Sel Yayınları / Mart 2018

İkinci dalga feminizmin “Kişisel olan politiktir” önermesi, sosyal bilimlerin merkezinde bir gedik açtı. Sara Ahmed, bu gediğin çapını “Kişisel olan teoriktir” diyerek genişletmek, kuramsal olanın yaşamsal olanla ilişkisini yeniden kurmak için cüretkâr hamleler yapıyor; akademik çevrelerce dahi “radikal” olarak betimlenen bu hamlelerin gündelik olana içkinliğini gözler önüne seriyor. Düşüncemizle eylemlerimiz arasında bütünlüklü bir ilişki kurabilmenin, savunduğumuz değerleri hayatımıza yedirebilmenin keyifli ve bir o kadar çetin mücadelesine ışık tutuyor.

KADIN KÜTÜPHANESİ

GRAPON KAĞITLARI

Yazarı: Didem Madak
Metis Yayınları

Geçen yıl aramızdan ayrılan şair Didem Madak'ın yayımlanmış üç kitabı vardır: Grapon Kâğıtları, Ah'lar Ağacı ve Pulbiber Mahallesi. Bir süredir baskısı olmayan ve okurlar tarafından ısrarla aranan kitapların yeni basımı Metis Yayınlarından çıktı.

KADIN KÜTÜPHANESİ

AKADEMİSYENLERDEN KHK ÖYKÜLERİ

NotaBene Yayınları / 2018

- Bir insan birçok insandan oluşur. Bir sürü yerden, mekandan, olaydan, duyduklarından, okuduklarından, izlediklerinden, altını çizdiklerinden... İnsan büyürken ve yaşarken dokunduklarından, tanıştıklarından ve diğerlerinden oluşur...

Doç. Dr. Didem Dayı

- Ne zaman çıkacağı belli olmayan KHK listelerinde gece yarısı adımızı arar olduk. Bizden öncekilere üzülp bir sonraki KHK'ye kaldık, bakalım ne kadar zamanımız var diye düşünerek gidip geldik fakültele. Bir gün odama telaşla gelen öğrencimin, "Hocam derse gecikince sizi de uzaklaştırdılar

sandım, çok korktum. Neyse ki buradasınız." sözüne cevabım, "Şimdilik..." olmuştu.

Yrd. Doç. Dr. Filiz Arıöz

- İki yıldır kardan duvarları aşip hapishaneden çıkmayan ruhumu, Amed'in güneşi, eriterek kavuşturuyor özgürlüğüne, öz benliğine. Uçsuz bucaksız altın tarlalara hayat veren güneş hatırlatıyor bana: Aslında zalimlerin zamanları sadece kardan bir hapishane ve bizim içimizdeki umut ve inanç güneşe dönüşüp o karları eritebilecek yegane güç.

Ar. Gör. Ferda Fahrioğlu Akın

- Her yeni güne nasıl yeniden başlıyorsak, her sabah doğan güneşle umudu yeniden inşa etmeyi de vazife edindik. Hafızalarımızda direniş öyküleri var; hem ne demişler, "İktidarın olduğu yerde direniş de vardır." Biliyoruz ki, bizden çok daha güç durumda olan ezilen, sömürülen halklar var ve yaşadıkça tüm canlara karşı borçluyuz.

Doç. Dr. Gül Köksal

- Bu yaşadıklarımız aynı zamanda unutmak istediğimiz şeyler de. Yazıp bu ağırlıktan kurtulabilecek miyiz yoksa bu yükü okuyanlara mı geçirmiş olacağız, bilmiyorum ama denemeye değer.

Prof. Dr. Nilay Etiler

- ...çoğu birbirini tanımayan, aynı metne imza atıp sonuçlarına katlanmak dışında görünürde ortaklıkları olamayan, sayıları başlangıçta bin yüz yirmi sekiz kişiydiler; Taha, Nursel, Cumhur, Suzan, Bülent, Süleyman; Erdal ve Hafize.

Yrd. Doç. Dr. Hafize Öztürk Türkmen

- Bizler "kanun hükmünde" bir listenin içine dahil edildik. İktidarın, kişileri kategorize etme biçiminin kin, nefret ve hınçla beslenmiş çok sert bir yeni aracı idi bu. Bizleri, "sivil bir ölüm"e mahkum eden bir damgalama isteği.

Prof. Dr. Nejla Kurul

KADIN KÜTÜPHANESİ

KADINLAR ÖYKÜLERİNİ YAZIYOR

Bursa Eğitim Sen 2018

Eğitim Sen İstanbul
6 nolu Üniversiteler
Şubesi Kadın Meclisi
olarak Türkiye çapında
kadın üyelerimizin
katılımıyla
gerçekleştirdiğimiz
öykü yarışmamızın
sonucunu bu kitapla
paylaşıyoruz.

Yarışmamıza
gönderilen tüm
öyküleri bu kitapta
topladık. Öykülerin her
biri çok kıymetli.

İlk kez düzenlediğimiz
bu yarışmayla
kadınların daha çok
yazmasına, daha çok
konuşmalarına vesile
olmayı umuyoruz.

FİLM / BELGESEL ANTONIA'NIN YAZGISI

Yapım: 1995 / Hollanda
Yönetmen: Marleen Gorris
Tür: Romantik, Komedi,
Dram

Film Özeti:

Antonia, kızı ve torunu Almanya'da bir çiftlikte yaşamakta ve etraflarında erkeklerin olmadığı bir dünyada hayat mücadelesi vermektedirler. Kendilerini bu dünyada ispat edercesine bir standart belirleyen 3 insan, feminizmin Avrupa'nın orta yerinde nasıl yaşandığını anlatıyor.

FİLM / BELGESEL TEK BAŞINA (NORTH COUNTRY)

Yapım: ABD
Yönetmen: Niki Caro
Tür: Dram

Film Özeti:

İki çocuklu, boşanmış bir kadın, ailesini desteklemek amacıyla bir madende çalışmaya başlar. Genelde erkek egemen olan bir alanda para kazanmaya çalışırken, saygı için mücadele etmesi ve cinsel tacizlerden korunması gereklidir. Zor anlarda kendini savunmayı bilen bir kadın hakkında etkileyici bir film.

FİLM / BELGESEL

DEMİR ÇENELİ MELEKLER (IRON JAWED ANGELS)

Yapım: ABD
Yönetmen: Katja von Garnier
Tür: Dram

Film Özeti:

Amerikan tarihindeki önemli olaylardan biri olan kadınların oy hakkı için mücadelenin en önemli aktörleri Alice Paul ve Lucy Burns'ün hayat hikâyelerine ışık tutuyor. Filmde kadınların en büyük silah olarak Amerikan Özgürlük Bildirgesi'ni kullanması, konunun evrenselliğinin bir ülkeye, bir insana ya da bir cinsiyete bağlanılmaması gerektiğinin tezatlığını vurguluyor. Bizlere sunulan sözde eşitlik söyleminin o kadar da inandırıcı olmadığını görüyorsunuz. Kadının kamusal alanda ne kadar dışlandığını ve eril nüfusun gölgesinde yaşamak zorunda bırakılışının öyküsünü izliyorsunuz.

FİLM / BELGESEL

OMUZ OMUZA, "STEPMOM"

Yapım: ABD
Yönetmen: Chris Columbus
Tür: Dram, Komedi

Film Özeti:

Güçlü hisler, annelik, fedakârlık ve kontrolü kolay olmayan şartlarla ilgili bir film. Kahramanların karmaşık ve çelişkili karakterlerini gözler önüne süren filmde Susan Sarandon ve Julia Roberts'in performansları göz dolduruyor.